

סדרו
באפלה

10.11.11 באפלה

פיתוי באפלה
סיג'יי רוברטס

מאנגלית: יעל אכמון

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

סיג'יי רוברטס
פיתוי באפלה
C. J. Roberts

SEDUCED IN THE DARK
The Dark Duet: Book 2

עורכות ראשיות: גלי אבני גילאור, ורד רווה שמואל
עריכת תרגום: גלי אבני גילאור
עריכה לשונית: מוריה יזרעאלב
עיצוב עטיפה: Special Edition
עימוד הספר: גרינהויז — הרצליה
הדפסה:

Copyright © 2011 by C. J. Roberts

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.
נדפס בישראל, תשע"ו.

© 2016 כל הזכויות שמורות
מסת"ב:

אל הקוראים

אם הגעתם לספר הזה לפני שקראתם את **שבויה באפלה**, לכו לשם והתחילו ממנו ! כאן, לא תמצאו את הידיים ואת הרגליים.

לכל האחרים: שלום לכם שוב, אני שמחה שהחלטתם להמשיך במסע הזה איתי. מעולם לא חשבתי **ששבויה באפלה** יצליח כפי שהצליח, ואני מודה שאני נפעמת מכם.

אתם הגשמתם לי חלום.

נתקלתי בקשיים לא מעטים בדרך. התמודדתי עם דחיות ועם שברון לב. אני לא אומרת שהכול היה שווה את זה ; הייתי משלמת כל מחיר כדי למנוע דברים מסוימים. אבל במבט לאחור אני יכולה לומר בכנות: מעולם לא הייתה בי תקווה כמו שיש בי עכשיו.

תודה לכם.

“אני אסיר תודה לכל האנשים שאמרו לי 'לא'. בזכותם עשיתי את זה בעצמי.”
— אלברט איינשטיין

הספר הזה מוקדש:

לבת שלי. נדרשו חודשים רבים לכתיבת הספר. בימים מסוימים לא יכולתי לשחק איתך. בלילות מסוימים לא יכולתי להשכיב אותך לישון. היית צעירה מכדי להבין למה אימא חייבת לעבוד, ובכל זאת סלחת לי. אהבתך שינתה אותי לנצח, ואשאף תמיד להיות ראויה לך. את המורשת שלי.

לבעלי. לפעמים אני מנסה להביע את אהבתי הרבה אליך, והמילים אינן מספיקות. אתה חלק מנשמתי ואיני יכולה לדמיין חיים בלעדיך. די לומר שאם תעזוב אותי אי פעם – אני באה איתך.

לאימא שלי. כשאני חושבת על המשמעות של להיות חזקה, אני חושבת עלייך. תודה שמעולם לא הרמת ידיים. אני יודעת שלא הייתי אפילו שמץ ממי שאני כיום ללא האהבה שאת מעניקה לי. את ההשראה שלי.

ל-מ' מקארתי. המשיכי לכתוב, אחות קטנה. יומך עוד יגיע. אני אוהבת אותך.

ל-ק' א' אקוול. את לא מוותרת לי ואני אוהבת אותך על כך. אני מחכה בקוצר רוח להשיב לך את גמולך, אז בבקשה, תכתבי!

ל-א' מני. מחמאה ממך היא כמו גשם במדבר: נדירה ויקרת ערך. תודה שהאמנת בי.

ל-מ' סווארו. השתכנעתי ברגע שאמרת: "קראתי את 'שבויה באפלה' כתוצאה מהפסד בהתערבות."

לאחי, סקוט. תודה על הסרטונים המדהימים, אחי הקטן. זה כמעט מפצה על כל העונשים שקיבלתי בגללך כשהיננו ילדים. אני אוהבת אותך 😊.

ל-Pixel Mischief. על הידע שלך בעיצוב גרפי מאפילה רק בוגדנות תכסיסי הקונג פו שלך!

ל-ר' ולבורן, י' דיאז ו-ג' אספינול. לעולם לא אוכל להודות לכם מספיק על האהבה ועל התמיכה שהענקתם לי. אתם הזנקתם את התחביב שלי והפכתם אותו לקריירה. אני מקווה להמשיך ולטפח את הידידות שצמחה בינינו עוד שנים רבות.

לריילי ג'יימס. מה אני יכולה לומר, אני חולה על התחת שלך. יום אחד אנחנו נדליק את המצלמה והעולם לא יהיה כשהיה.

ללאנס ילורוב ולג'וני אסבורן. עם חברים כמוכם, אני אף פעם לא יודעת איפה בעלי, LOL! מתה עליכם אנשים.

לבלוגים: SamsAwesomness, TotallyBookedBlog.com, Maryse.net, היה לכם תפקיד חיוני בהצלחה שלי ומגיעים לכם כל העוקבים שהרווחתם!

לסופרים העצמאיים. כשהמוציאים לאור לא רוצים בנו, תמיד יהיו המעריצים. תודה מיוחדת לשירה אנתוני, אנתוני ביל, דיזי דאן, רייצ'ל פירייסק, קולין הובר, סוני גארט, טינה ריבר ו-ק' רואו.

ל-Vino 100/The Tinderbox, ראפיד סיטי. תודה על הבילויים, על השיחות הנהדרות ועל האספקה האינסופית של אלכוהול משובח.

לאמילי טרנר – מעריצה נלהבת ודיקטטורית דקדוק. תודה!

פתח דבר

“אני עושה את זה כבר הרבה זמן – עושה מניפולציות באנשים כדי להשיג את מה שאני רוצה. לכן את חושבת שאת אוהבת אותי. כי שברתי אותך ובניתי אותך מחדש להאמין בזה. זה לא קרה במקרה. ברגע שתשאירי את זה מאחור ... את תביני את זה.”

– כיילב

יום ראשון, 30 באוגוסט 2009
היום השני:

משוספת. אני לא מצליחה להעלות בדעתי דרך אחרת לתאר איך אני מרגישה – משוספת. כאילו מישהו חתך אותי באזמל והכאב לא הורגש עד שהבשר נפער אט-אט והדם שלי נבע. אני שומעת קול היסדקות כשהצלעות שלי נפערות בכוח. האיברים שלי, הרטובים והדביקים, נלקחים ממני בהדרגה בזה אחר זה. עד שאני חלולה. חלולה, ועדיין אחוזה כאב מייסר – עדיין בחיים. עדיין בחיים.

מעליי יש נורות פלואורסצנט סטריליות ותעשייתיות. אחת הנורות מאיימת לכבות והיא מהבהבת, מזמזמת ונאבקת להישאר בחיים. כבר שעה שאני מרותקת לקוד המורס שלה. אור-חושך-זמזום-זמזום-אור-חושך. העיניים שלי כואבות. אני לא מזיזה את המבט. עונה בקוד מורס משלי: *אל תחשבי עליו. אל תחשבי עליו. כיילב. אל תחשבי עליו.*

במקום כלשהו, מישהו צופה בי. תמיד יש כאן מישהו. יש מישהו שימשוך בכבלים השונים שלי. אחד שמשיג על הלב שלי, אחר על הנשימה שלי, אחר לאלחש אותי. *אל תחשבי עליו.* כבלים. הם יוצאים מהיד, דרכה אני מקבלת נוזלים ותרופות. הם נשרכים מהחזה כדי לעקוב אחר הדופק שלי. לפעמים אני עוצרת את הנשימה רק כדי לבדוק אם הדופק יעצור גם הוא. אבל הוא פועם חזק ומהר יותר בחזי ואני מתחילה להשתעל. *בוזז-אור-חושך.* מישהי מנסה להאכיל אותי. היא אומרת לי את שמה אבל לא אכפת לי. אין לה חשיבות. לאיש אין חשיבות. שום דבר לא משנה באמת. היא שואלת אותי איך קוראים לי, כאילו ההתחשבות והעדינות שלה ישכנעו אותי לדבר. אני לא עונה. אני לא אוכלת.

קוראים לי חתלתולה והאדון שלי איננו. *מה כבר יכול להיות יותר חשוב מזה?* מזווית העין אני רואה אותו, צופה בי מבין הצללים. "את באמת חושבת שיעזור להתחנן?" רוח הרפאים-כיילב, שואל. הוא מחייך.

אני בוכה. קולות רמים ומחרידים בוקעים ממני, כה אלימים שהם מטלטלים את כל גופי. אני לא מסוגלת לשלוט בהם. אני רוצה את כיילב. במקומו אני מקבלת תרופות. מזינים אותי בשנתי, דרך צינור. מישהו תמיד צופה.

תמיד.

אני רוצה לעזוב את המקום הזה. הכול בסדר איתי. לו כיילב היה כאן, הייתי יוצאת מהמקום הזה שמחה, מחוייכת ושלמה. אבל הוא איננו. והם לא נותנים לי להתאבל עליו בשקט.

***

היום השלישי:

אני עוצמת עיניים ופוקחת אותן באיטיות. כיילב עומד מעליי. הלב שלי הולם ודמעות של אושר טהור מצופות אותי. הוא סוף סוף כאן. הוא סוף סוף בא. הפנים שלו חמימות, החיוך שלו רחב. השפתיים שלו מעוקלות ואני יודעת שעוברת בראשו איזו מחשבה שובבה.

עקצוץ נעים מתפשט לי בבטן ומתגנב מטה לכוס שלי, גורם לו לתפוח ולפעוס. לא הייתה לי אורגזמה כבר ימים שלמים והתרגלתי ליהנות מהן באופן סדיר.

"שאשחרר אותך? את נראית סקסית כל כך כשאת קשורה," הוא אומר בחיוך.

"התגעגעתי אליך," אני מנסה לומר. הפה שלי צחיח להחריד. נדמה כי הלשון יבשה ומתה בפי. מצב השפתיים לא יותר טוב. הן סדוקות, וכשאני מעבירה את הלשון על השפה התחתונה היא מזכירה לי נייר זכוכית.

הצינור שבו השתמשו להאכיל אותי נדחק דרך הנחיר השמאלי אל אחורי הגרון. הוא מציק. אני לא יכולה לגרד שם. הוא מכאיב לי. אני לא יכולה לנתק אותו. אני מרגישה בו בכל פעם שאני בולעת והטעם הוא טעם של חומר חיטוי.

"סליחה," כיילב אומר.

"על מה?" אני לוחשת. אני רוצה שהוא יאמר לי שהוא מצטער שלא אמר לי קודם לכן... שהוא אוהב אותי.

"על הכבלים," הוא אומר.

המצח שלי מתקמט. הוא הרי אוהב כבלים.

"ברגע שנהיה בטוחים במצבך הנפשי, נוכל להתיר אותם."

משהו כאן לא בסדר. ממש לא בסדר.

אלה התרופות.

"את יודעת למה את כאן, אוליביה?" אישה שואלת בשקט.

אני לא אוליביה. אני כבר לא הנערה ההיא.

"שמי דוקטור ג'ניס סלואן. אני עובדת סוציאלית ב-אף-בי-איי," היא אומרת. "המשטרה הצליחה לזהות אותך על פי תיק הנעדרת שלך. חברתך ניקול דיווחה על החטיפה שלך. אנחנו חיפשנו אותך. אימא שלך הייתה מודאגת מאוד."

אני מתפתה לדבר, רק כדי לומר לה שתסתום את הפה. העור שלי ממש מצטמרר. *תפסיקי! תפסיקי לדבר איתי.* אבל היא לא מפסיקה. יהיו עוד שאלות, אותן שאלות, והפעם אולי יאלץ לענות עליהן. אני יודעת שאחרת הם

לא ישחררו אותי. הם מחזיקים אותי קשורה ומפוצצת בתרופות; הם אומרים שניסיתי לפגוע באחות. אני אומרת להם שהם ניסו לפגוע בי קודם. לא ביקשתי שיביאו אותי לבית החולים. הדם לא היה שלי ולבעלים המקורי שלו הוא לא יחסר. אני משוכנעת למדי שהוא מת. מי אם לא אני יודעת – אני הרגתי אותו.

“אני בטוחה שזה לא קל לך. הדברים שעברת...” אני שומעת אותה בולעת רוק. “אני לא מסוגלת להעלות בדעתי, היא ממשיכה לדבר. הקול שלה מסריח מרחמים ואני לא מעוניינת בהם. לא ממנה. היא מושיטה יד לגעת בידי. אינסטינקטיבית אני נרתעת. קול ההצטלצלות החד של הידיים שלי הנחבטות במעקה המיטה הוא כמו איום באלימות. אני בהחלט מסוגלת לאלימות אם היא תנסה לגעת בי שוב.

היא מרימה שתי ידיים ומתרחקת. הנשימה שלי מתחילה להסתדר והטבעת השחורה שמקיפה את שדה הראייה שלי מתפוגגת, עד שהעולם מוגדר שוב בחדות ובצבע. עכשיו כשהיא משכה את תשומת לבי, אני מבחינה שהיא לא לבד. יש איתה גבר. הוא מטה את הראש ונועץ בי מבט כאילו אני חידה שהוא רוצה לפתור. ההבעה שלו מוכרת עד כאב.

אני מגלגלת את הראש לעבר החלון ובוהה באור המסתנן מבעד לתריסים האופקיים. כואב לי לנשום. כ״ל. השם שלו מלחשש בראש שלי. הוא נהג להסתכל עליי ככה. אני תוהה למה, הרי נדמה שלא הייתה לו בעיה לקרוא את המחשבות שלי. הגוף שלי כואב. אני מתגעגעת אליו. אני מתגעגעת אליו כל כך. אני מרגישה בדמעות גולשות שוב מזוויות העיניים שלי.

ד״ר סלואן לא מרפה. “איך את מרגישה? העובדת הסוציאלית שנכחה בבדיקה הראשונית שלך עידכנה אותי, ודיווחו לי על האירועים שמשטרת לאַרְדו הייתה עדה להם.”

אני בולעת רוק בכאב. זיכרונות מציפים אותי אבל אני נאבקת בהם. זה בדיוק מה שלא רציתי שיקרה. “אני יודעת שזה לא ישכנע אותך, אבל המטרה שלי היא לעזור לך. את נעצרת באשמת תקיפת שוטרים במשטרת הגבולות הפדרלית, החזקת נשק, התנגדות למעצר וחשד לרצח. התפקיד שלי להעריך את הכשירות שלך, אבל גם לעזור לך. אני בטוחה שיש סיבות למה שעשית, אבל לא אוכל לעזור לך אם לא תדברי איתי. בבקשה, אוליביה. תני לי לעזור לך, אומרת ד״ר סלואן.

הבהלה שלי גואה. החזה שלי עולה ויורד בכוח ושולי העולם משחירים. דמעות חונקות אותי. בעולם שאחרי כ״ל, הכאב המזדיין פשוט אינסופי. ידעתי שככה יהיה.

“אימא שלך מנסה למצוא מישהו שישמור על האחים ועל האחיות שלך כדי לבוא לבקר אותך, היא אומרת. לא! שלא תתקרב.”

“היא אמורה להגיע בעוד יום-יומיים. את יכולה לדבר איתה בטלפון אם את רוצה.” אני מייבבת. אני רוצה שהיא תפסיק. אני רוצה שכולם ייעלמו – האישה הזאת, האיש בפנינת החדר, אימא שלי, האחים שלי, אפילו ניקול. אני לא רוצה לשמוע אותם. אני לא רוצה לראות אותם. תסתלקו, תסתלקו, תסתלקו. אני צורחת בטירוף. אני לא מוכנה לחזור!

“כ״ל!” אני צורחת. “תעזור לי!” הגוף שלי רוצה להתקפל אבל לא מסוגל. אני כבולה, מוצגת לראווה כמו חיה בכלוב. הם רוצים לדעת מה הבעיה, אבל הם לעולם לא יבינו, לעולם לא יוכלו להבין. אני לעולם לא אוכל להסביר להם. הכאב הזה יישאר פרטי.

אני צורחת וצורחת וצורחת עד שמישהו ממהר לחדר ולוחץ על כפתורי הקסם שלי. התרופות משתלטות עליי.

***

היום החמישי:

אני מודעת היטב לכך שאני מאושפזת במחלקה פסיכיאטרית. אמרו לי את זה פעמים רבות. אני לא יכולה אלא לצחוק בלבי על האירוניה. הם ישחררו אותי ברגע שאוכל לומר להם שישחררו אותי. אבל אני מסרבת לדבר. אני מחזיקה בעצמי כבת ערובה. אולי אני באמת משוגעת. אולי מקומי כאן.

החבורות על מפרקי הידיים ועל הקרסוליים שלי מתנוססות בגוון עז של סגול. כנראה נאבקתי כמו חיית פרא. אני מתגעגעת לכבלים. מבחינה מסוימת, הם העניקו לי את החופש להתפתל ולהיאבק. הם העניקו לי משהו ומישהו להיאבק כנגדם. בלעדיהם... אני מרגישה כמו בוגדת. אם אני כבר לא אסירה, סימן שאני מאפשרת להם להחזיק אותי כאן.

אני אוכלת כשמביאים לי אוכל כדי להימנע מהצינור המזדיין בתוך האף. אני מתקלחת כשאומרים לי שאני חייבת. אני חוזרת למיטה שלי כמו ילדה טובה. אני מרחפת עם התרופות. אח, כמה שאני אוהבת את התרופות.

אבל הם לא משאירים אותי לבדי לרגע. תמיד יש כאן מישהו שצופה בי כמו בניסוי במעבדה. בכל פעם שערפל התרופות מתפוגג, הם כאן: ד״ר סלואן, או העמית שלה, הסוכן ריד. הוא אוהב לנעוץ בי מבטים. אני נועצת בו מבטים בחזרה.

הראשון שמסיט את המבט הוא המפסיד.

לעתים קרובות זאת אני. המבט שלו מלחיץ.

בעיניים של ריד אני רואה נחישות מוכרת, וערמומיות שמעולם לא יכולתי להתחרות בה.

“את רעבה?” שאל בקול שקט ונמוך.

נדמה שהוא אומר לי שאין לי ברירה אלא להישבר. בסופו של דבר הוא ישיג את מה שהוא רוצה ממני. אני מתגרה בו בשתיקה שלי. לפעמים הוא מגחך לעברי. ואז נדמה שרוחו של כילב עוד יותר מודגשת.

כשלא הגבתי, אצבעות יד ימין שלו טיילו על פני הצד התחתון של השד הימני שלי.

ביום המסוים הזה, הוא הראשון להסב מבט ותשומת לבו מתמקדת שוב במחשב הנייד שמולו. הוא מקליד משהו, ועובר על מידע שאני לא מסוגלת לראות.

נשמתי נשימה חדה ונרתעתי מהמגע שלו, לוחצת את עיני העצמות בחוזקה אל עור הזרוע המורמת שלי.

הוא מושיט יד באיטיות אל תיק המסמכים שנח על הרצפה ליד הכיסא שלו ושולף ממנו כמה תיקיות חומות. הוא פותח אחת מהן ורושם כמה הערות בגבות מכווצות.

השפתיים שלו ליטפו את תנוך האוזן שלי...

אני יודעת.

אני יודעת שכילב לא כאן. אני דפוקה בשכל. אני רושמת לעצמי שהסוכן ריד הוא גבר נאה מאוד. לא כמו כילב. ועדיין, הוא נראה לי אינטנסיבי באותה מידה. השיער שלו שחור כמו הלילה ונראה קצת ארוך מדי למקצוע שלו, אבל הוא מטופח להפליא. הוא לבוש כמו סוכן מהסרטים: חולצה לבנה, חליפה שחורה, עניבה כהה. אבל זה נראה טוב עליו, כאילו היה לובש את זה גם אילולא היה חייב. אני תוהה איך הוא נראה בלי הבגדים – כילב הפך אותי לכזאת. הוא הודה בזה. אני כל מה שרצה שאהיה. ובסופו של דבר, מה הרווחתי בתמורה?

ידעתי שהוא מחייך, אף שלא יכולתי לראות את החיוך. צמרמורת עברה בגבי, צמרמורת כה עזה, שהגוף שלי כמעט הושלך על גופו.

“אימא שלך אמורה להגיע היום”, אומר הסוכן ריד. נימת הקול שלו מנותקת, אבל הוא לא מפסיק להציץ לכיווני מזווית העין. הוא להוט לראות איך אני.

הלב שלי מגמגם, אבל ההלם ממחר להתפוגג ושוב אני מרגישה פשוט... ריקה. היא אימא שלי; אני הבת שלה. זה בלתי נמנע. בסופו של דבר איאלץ לפגוש אותה. אני יודעת שכשזה יקרה, אצטרך לדבר. איאלץ לומר לה שאני לא רוצה לחזור איתה. שתשכח ממני.

הייתי אסירת תודה על שעדיין לא הצליחה להגיע, אבל ברצינות – לקח לה חמישה ימים לבוא לכאן? אולי יהיה קל משחשבתי לומר לה שתעזוב אותי בשקט. הרגשות שלי בנושא מעורבים.

“תספרי לי איפה היית כמעט ארבעה חודשים. תספרי לי מאיפה השגת את האקדח ואת הכסף, ואני אדאג שתצאי מכאן עם אימא שלך כבר היום”, אומר ריד. נימת קולו מפתה, כאילו רוצה שאקנה את מה שהוא מוכר.

לא תודה. הם יודעים על הכסף – זה לא לקח להם הרבה זמן. אני מסתכלת עליו בעיניים מבולבלות ובהטיה תמימה של הראש. כסף? הוא לוטש בי מבט לרגע, ואז מרכיז מבט אל התיקיות שלו וכותב משהו מסתורי. הסוכן ריד לא קונה את הבולשיט שלי. הוא לא מתרשם. לפחות הוא לא אידיוט גמור.

השפתיים שלו ליטפו את תנוך האוזן שלי: “את מתכוונת לענות? או שאני צריך להכריח אותך שוב?”

תיקתק, השעון דופק – לא אוכל להסתתר מאחורי השתיקה שלי לנצח. האישומים נגדי רציניים. בן אדם לא נכנס לו בקלילות ממקסיקו לארצות הברית. אני יודעת שמוטב שאשתף פעולה, אספר לו את הסיפור ואעביר אותו לצדי, אבל אני פשוט לא מסוגלת. אם אפר את השתיקה שלי אני לעולם לא אצליח להשאיר את זה מאחוריי. ארבעת החודשים האחרונים יאפילו על כל החיים שלי. ויותר מזה, אני יודעת מה לעזאזל לומר! מה כבר אוכל לומר? בפעם המאה היום, אני מתגעגעת לכילב.

משהו מטפס על הצוואר שלי ואני קולטת שאני בוכה. אני תוהה כמה זמן הסוכן ריד צפה בי בתקווה שאשבר ואכנע. אני מרגישה אבודה, והבזק הדאגה מצדו נדמה פתאום כמו חבל הצלה. קשה לא לראות את כילב במקומו.

כן, גמגמתי, “אני רעבה.”

עוברות כמה שניות ארוכות ומתוחות לפני שהוא מפר את הדממה האינסופית. “אולי את לא מאמינה לי, אבל אני חושב על טובתך. אם לא תנסי לעזור לנו לעזור לך, העניינים יצאו משליטתך. ובמהירות.” הוא משתק לרגע. “אני צריך מידע. אם את חוששת, אנחנו יכולים להגן עלייך, אבל נצטרך ממך איזשהו סימן של רצון טוב. בכל יום שאת שותקת, חלון ההזדמנויות שלך מצטמצם.” הוא נועץ בי מבט, ועיניו הכהות, רבות העוצמה, דוחקות בי לתת את התשובות שהוא מחפש. לרגע אני רוצה להאמין שהוא באמת רוצה לעזור לי. האם אוכל להרשות לעצמי לבטוח באדם זר?

מה הוא רוצה ממני, שאינו יכול פשוט לקחת?

הפה שלי נפתח; המילים מצטופפות על קצה הלשון. הוא יפגע בו אם תספרי. הפה שלי נסגר בבת אחת. הסוכן ריד נראה מתוסכל. בצדק, אני מניחה. הוא נושם עוד נשימה עמוקה ומשלח בי מבט שאומר: "בסדר, את ביקשת את זה." הוא מושיט יד ולוקח את אחת התיקיות החומות שעדיין בהן קודם לכן. הוא פותח אותה, נועץ בה מבט ואז בי.

הוא רכן קדימה והושיט את האוכל עם הריח הנפלא אל השפתיים שלי.

לרגע הוא נראה מהוסס, אבל אז נחוש. הוא מוציא דף מתוך התיקיה וניגש אליי, הדף אחוז ברפיון בידו. אני כמעט לא רוצה לראות מה יש שם, אבל זה חזק ממני. אני חייבת לראות. הלב שלי פועם חזק! כל נימי יישותי שרים פתאום. דמעות צורבות בעיניי, וקול שמזכיר צער ושמחה גם יחד נפלט מפי לפני שאני מספיקה לעצור בו. זה תצלום של כייילב! זה תצלום של פניו היפהפיות, הנוזפות. אני רוצה בו כל כך, מנסה לתפוס בו, אצבעותיי נמתחות להתקרב לדמותו.

בהקלה כמעט נטולת בושה פתחתי את הפה, אבל הוא הרחיק את האוכל כמהירות.

"את מכירה את האיש הזה?" שואל הסוכן ריד, אבל מנימת קולו, ברור שהוא יודע שכן. זה המשחק שלו. משחק יעיל. מבעד ליפחות בכי חנוקות אני מנסה לתפוס בתצלום שוב. הסוכן ריד מחזיק בו ממש מעבר להישג ידי. "בן זונה," אני לוחשת בקול צרוד ועיניי נעוצות בפיסת הנייר הזאת. היא תעלם אם אמצמן?
הוא הגיש משהו שוב.

אני לא מנסה לתפוס שוב בתצלום, אבל לא מסוגלת להפסיק להסתכל עליו. כייילב צעיר יותר בתצלום, אבל לא בהרבה. הוא עדיין כייילב שלי. השיער הבלונדיני שלו מתבדר ברוח, והעיניים שלו, הכחולות כמו המים בקריביים, מרהיבות בעודו מזעיף פנים למצלמה. הפה שלו, המלא והמושלם כל כך לנשיקות, קפוץ בקו רגוז לרוחב פניו המושלמות. הוא לבוש חולצת כפתורים לבנה, והרוח הברורה חושפת הצצות מתגרות של הצוואר השזוף שלו. זה כייילב שלי. אני רוצה את כייילב שלי. אני נועצת מבט בסוכן ריד. בזעם שמתבטא בכל הגה והגה, אני מפרה את נדר השתיקה שלי. "תן. לי. את. זה."

העיניים של הסוכן ריד נפערות לשבריר שנייה. שביעות רצון עצמית מבליחה שם ונעלמת. סיבוב ראשון לטובת הסוכן. "אז את כן מכירה אותו?" הוא לועג לי. אני ממשיכה לנעוץ מבט זועם. הוא מתקרב צעד אחד כשהתצלום בידו המושט אליי.

ושוב.

אני מנסה לחטוף את התצלום, והוא מושך אותו לאחור.

בכל פעם זחלתי קצת יותר קרוב אליו, עד שהייתי לחוצה בין הרגליים שלו, עם יד מכל צד של הגוף שלו.

כייילב לימד אותי דבר או שניים על מאבקים שאינני יכולה לנצח בהם. הוא היה רוצה שאפעיל את הראש ואנצל כל דבר שיש לי להציע כדי להשיג את מה שאני רוצה. אני מכריחה את עצמי להפגין שלוה וצער. הצער בא לי בטבעיות.

"אני... אני הכרתי אותו." אני נועצת מבט עיקש בחיקי ומניחה לדמעות לנשור.

"הכרת אותו?" הסוכן ריד שואל בסקרנות. אני מהנהנת ומניחה ליפחות בכי למלא את החדר.

"מה קרה לו?" הוא שואל. אני רוצה שהוא ימשיך להסתקרן.

"תן לי את התצלום," אני לוחשת.

"ספרי לי את מה שאני רוצה לדעת," הוא משיב. ברור לי שהוא נפל בפח שטמנתי לו.

"הוא..." הצער מכריע אותי. אני לא צריכה לזייף את הכאב... אני הכאב. "הוא מת בזרועות המזדיינות שלי." המוח שלי נזכר מיד בכייילב, פניו נטולות הבעה, גופו מטונף מאדמה ומדם. זה הרגע שבו איבדתי אותו. שעות ספורות קודם לכן הוא חיבק אותי בזרועותיו ואני חשבתי שהכול יהיה בסדר סוף סוף. דפיקה אחת על הדלת... והכול השתנה.

הסוכן ריד צועד צעד מהוסס קדימה. "זה לא קל לך, אני רואה, אבל אני צריך לדעת איך, מיס רואיס."

"תן לי את התצלום," אני מתייפחת. הוא מתקרב עוד צעד.

"תגידי לי איך," הוא לוחש. הוא כבר שיחק במשחק הזה בעבר.

אני מרימה מבט ומביטה בו בזעף מבעד לריסים ספוגים דמעות. "כשהגן עליי."

"ממה?" הוא מתקרב עוד יותר, קרוב כל כך, ולהוט כל כך.

"מרפיק."

ללא כל מילה נוספת, הסוכן ריד מסתובב ומוציא תצלום נוסף מהתיקיה, מסובב אותו אליי.

"האיש הזה?"

אני מסננת נשיפה. נשיפה חייתית מזדיינת. שנינו המומים מהתגובה שלי. לא ידעתי שאני מסוגלת להגיב בפראות כזאת. זה די מוצא חן בעיניי. נדמה שאני מסוגלת לכל דבר.

פתאום תפסתי את היד שלו בכוח וסגרתי את הפה על האצבעות שלו לחטוף ממנו את האוכל. אלוהים, זה כל כך טוב.

הסוכן ריד קרוב אליי, ולא מוכן כשאני תופסת בצווארון החליפה שלו ומוחצת את הפה שלי אל שלו. התיקיה נשמטת מידו.

שלי!

למרות ההלם, הסוכן ריד מצליח לרתק אותי אל המיטה. הוא סוגר את האזיקים על מפרקי הידיים שלי וכובל אותי למיטה. לפני שאני מספיקה להושיט יד לתיקיה, הוא חוטף אותה הרחק ממני.

הוא הגיב במהירות, האצבעות שלו איתרו את הלשון שלי וצבטו בכוח בזמן שידו האחרת תפסה בצד הצוואר שלי.

בלבול וכעס מעוותים את תווי פניו. "מה לעזאזל נראה לך שאת עושה?" הוא לוחש ומנגב את השפתיים באיטיות, מסתכל על אצבעותיו כאילו התשובה כתובה שם איכשהו.

האוכל נפל מבין שפתיי אל הרצפה ואני ייללתי סביב האצבעות שלו על האוכדן.

אני מנסה לדבר, אבל במקום זאת צורחת מרוב תסכול ודמעות של כעס ממלאות את עיניי.

"את גאה מאוד ומפונקת מאוד ואני הולך להוציא את זה ממך במכות פעמיים."

כשהאחות ממהרת להיכנס לחדר במבט מופתע ועם ידה מונחת על לבה, הסוכן ריד אומר לה בנימוס שתתחפף. "יותר טוב?" הוא שואל אותי ומרים גבה.

אני בוהה בידיים הכבולות שלי. "אפילו לא מתקרב..."

משוספת. אור-חושך-זמזום-זמזום-אור-חושך. כיילב, אני מתגעגע אליך.

"תעזרי לי לתפוס אותו, אוליביה." הוא משתתק לרגע; הבעת הפנים שלו מחושבת, אבל גם הוא צריך משהו. "אני יודע שאני לא טיפוס נחמד, אבל אולי את צריכה מישהו כמוני בצד שלך." *כיילב.*

תסתלק, תסתלק, תסתלק.

הלב שלי דואב. "בבקשה... תן לי את התצלום," אני מתחננת.

הסוכן ריד נכנס לקו הראייה שלי, אבל אני רק בוהה בעניבה שלו. "אם אני אתן לך את התצלום, את תספרי לי מה קרה? את תעני על השאלות שלי?"

אני נושכת את השפה התחתונה, מחליקה עליה עם הלשון כשהיא בין השיניים שלי. עכשיו או לעולם לא, ולעולם לא הוא ממש לא אופציה. זה בלתי נמנע.

"תוריד ממני את האזיקים."

העיניים של הסוכן מבזיקות. אני יודעת שהראש שלו מלא ברעיונות איך לגרום לי לדבר. אמון הוא רחוב דריסטרי. תראי לי את שלך ואני אראה לך את שלי. הוא ניגש אליי באיטיות ומסיר בזהירות את האזיקים ממפרק היד שלי. "ובכן?" הוא שואל.

"אני אספר לך. רק לך. ובתמורה אתה תיתן לי כל תצלום שלו שיש לך ותוציא אותי מכאן." הלב שלי פועם בקצב מטורף בתוך החזה שלי, אבל אני אוזרת אומץ. אני שורדת. אני מושיטה יד. "תן לי את התצלום."

הפה של הסוכן ריד מתעקם באכזבה כשהוא מבין שלא יוכל לנצח במאבק המסוים הזה. באי רצון, הוא לוקח את התיקיה ומושיט לי את התצלום של כיילב. "קודם כול תצטרכי לספר לי את מה שאת יודעת, ואז אני אוכל לדבר עם הממונים שלי על עסקה. אני מבטיח שאעשה כל מה שאוכל כדי להגן עלייך, אבל את חייבת להתחיל לדבר. את חייבת לומר לי למה נראה שאת מעורבת בסיפור הזה יותר משסביר שבחורה בת שמונה עשרה תהיה מעורבת." אף אחד אחר לא קיים בעולם, בזמן שאני בוהה בפנים של כיילב. אני מתייפחת ומרפרפת באצבע על התווים המוכרים של פניו. *אני אוהבת אותך, כיילב.*

"אני הולך להביא קפה," הסוכן ריד אומר. כמקבל עליו את הדין, אבל עדיין נחוש. "אבל כשאחזור, אצפה לתשובות." אני לא שמה לב שהוא הולך, ולא אכפת לי. אבל אני יודעת שהוא נותן לי זמן להתאבל בשקט. הוא יצא מהחדר ונעל את הדלת. הפעם שמעתי את המנעול נסגר.

בפעם הראשונה זה חמישה ימים, אני נשארת לבדי. אני חושדת שלכיילב ולי לא תהיה הזדמנות נוספת לבלות יחד בזמן הקרוב. בשפתיים רועדות אני מנשקת אותו.

לתפיסתו של כ״ל, הטבע האנושי סובב סביב עובדה אמפירית אחת: אנחנו רוצים את מה שאיננו יכולים לקבל. בשביל חווה, היה זה הפרי האסור. בשביל כ״ל, הייתה זו ליבי.

הלילה היה קשה. ליבי יבכה ורעדה בשנתה, ונדמה שהחזה של כ״ל מתכווץ עם כל צליל. הוא נתן לה עוד מורפיום, ולאחר זמן־מה נדמה שגופה נרגע – אף שעדיין נראתה תנועה טרופה מאחורי עפעפיה. *סיזימס*, כך הניח. ללא פחד ממבוכה או מנויפה, הוא נתקף דחף לגעת בה. הוא חיבק אותה בכוח, מעניק ניחומים לשניהם, אבל לא הצליח להוציא מהראש את הודעת הטקסט של רפיק.

כמה קרובה נחיתתו של רפיק במקסיקו?

כיצד הוא יגיב לליבי במצבה השבור?

כמה זמן יהיה לכ״ל עם ליבי לפני שתילקח ממנו?

תילקח. איזו מילה משונה, נוראה זורה. הוא עצם את עיניו והתרכז במציאות. אתה מוסר אותה. הוא פקח עיניים. ומוטב מוקדם ככל האפשר.

לא ניתן היה להתווכח עם קול ההיגיון. כ״ל כבר לא היה מסוגל לזכור כמה זמן מגונן עליו הקול הזה. כ״ל היה אדם קר ויעיל. הוא לא התחבט בשאלות מוסר, אבל הוא רצה להתווכח עם קול ההיגיון. הוא רצה למצוא משמעות ברגשותיו, היגיון שיפייס את האיש הקשוח שבראשו. אבל הוא לא הצליח. האמת הייתה ברורה – הוא רצה את ליבי. האמת הייתה גם שזה לא נועד לקרות. הוא חיבק את ליבי חזק יותר, נזהר שלא למחוץ את צלעותיה או את כתפה הפצועה, וטמן את אפו בשערה הארוך, מנסה להריח את ניחוחה.

הוא אמר לה שהוא לא הנסיך על הסוס הלבן, אבל הסתיר ממנה שהיה רוצה להיות כזה. פעם היה לו סיכוי ל... לנורמליות. אילולא היה נחטף, אלמלא המכות ומעשי האונס והרציחות – הוא היה יכול להיות שונה מכפי שהוא עכשיו. הוא מעולם לא חשב בצורה כזאת, מעולם לא תהה על הדרכים שהלך בהן או שלא הלך בהן. הוא חי בהווה, ללא פנטזיות מייסרות. אבל עכשיו הוא שקע בפנטזיות. הוא חלם להיות גבר מהסוג שיוכל להעניק לליבי את כל מה שרצתה אי פעם. גבר מהסוג שהיא הייתה יכולה להיות איתו...

אבל אתה לא הגבר הזה, נכון?

כ״ל נאנח כיוון שידע היטב את התשובה. פנטזיות של אחרים מעולם לא בלבלו אותו, אבל שלו הותירו אותו חסר סיפוק מחיים שהשלים איתם ואפילו נהנה מהם מפעם לפעם. הוא רצה שהן ייעלמו, ההשתוקקות הזאת והחרטה. הוא רצה לחיות למען הציד וההרג – הרי במשך שנים רבות כל כך הוא לא מצא היגיון בדבר מלבד זה. אפילו ברגעי האפלה, כשהדחף שלו הידלדל והוא הטיל ספק בעצם האפשרות שימצא אי פעם את ולאדק – הוא מעולם לא חשב להיות דבר מלבד מה שהוא.

אך בתוך שלושה שבועות וחצי בלבד בחברת ליבי, כשברובן הייתה נעולה בחדר חשוך, נדמה שהכול התפרק. זה היה מטופש, תמים ומסוכן. אדם אינו מסוגל להשתנות מהיסוד בפרק זמן קצר כל כך. הוא לא הפך לאדם שונה. אבל הוא הרגיש שונה, ואפילו קול ההיגיון לא הצליח למנוע את זה. לו רק לא היו עולים בו הזיכרונות, אותם זיכרונות מחרידים של נאֶרְוֹה המכה ואונס אותו. לו רק לא היה רואה את ליבי המכוסה בדם, חבולה ורועדת בזרועותיו של האופנוען ההוא – הוא לא היה מרגיש כאילו כל עולמו חרב עליו.

אלוהים! איך שהאופנוענים שילמו על זה. הוא לא הרגיש זעם כזה כבר הרבה מאוד זמן. והוא לא התחרט על מה שעשה להם. הוא התענג על הבעותיהם כשנעץ את הסכין עמוק בגופו של טייני, מרסס דם על עצמו, על הקירות, על הכול.

נקמה! זה היה הייעוד שלו.

הייתה הרגשה טובה בייעוד. הוא היה משוכנע שיחוש שוב בריגוש הזה. הוא יחוש בו בשנייה שההבנה תמלא את עיניו של ולאדק, והריגוש ימשך עד שוולאדק ינשום את נשמת אפו המתנשפת האחרונה. צמרמורת עברה בכ״ל. הוא רצה ברגע המספק הזה. הוא רצה בו יותר מכל דבר אחר. הוא רצה בו יותר משרצה בנערה.

היא תשנא אותך. לנצח. היא תרצה נקמה.

“אני יודע, לחש כ״ל אל חשכת החדר. הוא לא היה מסוגל לעמוד בפיתוי השכחה שבשינה, והניח לה לשאת אותו אל לב האפלה.

***

הנער סירב להתרחץ.

“כ״ל, אני לא אומר לך את זה פעם נוספת! אתה מסריח! אתה ממש מצחין. עברו ימים שלמים ואתה עדיין מכוסה בדם. מישוהו יראה אותך ואז באמת תסתכן, ילד.”

“אני פֶּלֶב. כלב! אני קרעתי את האדון שלי לחתיכות. טעמתי דם וזה מצא חן בעיניי! אני לא אשטוף אותו. אני רוצה שהוא יישאר עליי לתמיד, כמו אות כבוד.”

פניו הכהות של רפיק קפאו ועיניו הצטמצמו. “אתה תתרחץ. עכשיו.”

הנער זקף כתפיים ונעץ מבט יוקד באדונו החדש. רפיק היה נאה – נאה בהרבה מנארווה. החלק שבו שאולף לשירות מיני, התעורר למראהו. רפיק היה גם חזק בהרבה מנארווה, היה מסוגל לגרום לו יותר נזק, אבל הנער לא הניח לעצמו לחוש פחד, להשתופף בפני האיש הזה שהחליט להיות אדונו החדש. הוא גבר עכשיו, גבר! הוא יכול לקבל בעצמו את ההחלטות המודיינות מתי לשטוף את הדם מפניו.

“לא!”

רפיק קם. עיניו היו נוקשות ומאיימות. הנער בלע רוק בקול תרועה, ועל אף מיטב מאמציו לא יכול היה להתכחש לפחד שהתעורר בו. בעוד רפיק מתקרב, הנער כבש את הדחף להתכווץ. ידו המיובלת של רפיק אחזה בתקיפות בעורפו של הנער ולחצה בכוח עד שפניו התעוותו בכאב, אך לא מספיק כדי לעורר בו את אינסטינקט התקיפה או הבריחה.

רפיק רכן ונהם באוזנו של הנער: "אתה תתרחץ עכשיו, אחרת אני אפשיט אותך ואקרצף את העור שלך עד שלעולם לא תחלום להמרות את פי שוב."

דמעות צרכו בעיניו של הנער. לא בגלל הכאב, אלא משום שפתאום פחד מאוד ולא רצה שרפיק יכעס עליו. לא היה לו אדם אחר מלבדו. הוא עדיין היה צעיר, עדיין לא היה מסוגל להסתדר בעצמו. בשל הגזע שלו ומראהו הוא נמצא בעמדת נחיתות קשה בהשוואה למקומיים. אם אינו רוצה להפוך לזונה שוב, אין לו איש מלבד רפיק. "אני לא רוצה", הוא התחנן בלחישתו. היד האוחזת בעורפו הרפתה ממנו מעט, והנער עצם עיניו בכוח כדי לעצור בדמעות המאיימות לגלוש. הוא סירב לבכות.

"למה?"

"אני רוצה לדעת שהוא מת. זה נגמר מהר כל כך, רפיק. זה נגמר מהר כל כך והוא... הגיע לו לסבול! אני רציתי שהוא יסבול, רפיק. כל הכאב שהוא גרם לי, כל הדברים שהוא... אני רציתי שהוא ירגיש את כל הדברים האלה. אם אני ארחץ את הדם... עיניו של הנער התחננו בפני רפיק. "אתה תרגיש כאילו זה מעולם לא קרה?" שאל רפיק בשקט.

"כן." קולו של הנער היה חנוק.

רפיק נאנח. "מי כמוני יודע איך אתה מרגיש, כיילב. אבל אתה לא יכול להמשיך להמרות את פי; אתה לא יכול להמשיך להתנהג כמו ילד עקשן! אתה כבר לא פֶּלֶב. תתרחץ. אני מבטיח לך, נארווה ימשיך להיות מת." הנער ניסה להתחמק מהאחיזה בעורפו. "לא! לא! לא! אני לא מוכן!"

הבעת פניו של רפיק השתנתה מחמימות זהירה לקרה כקרח. "איך שאתה רוצה, פֶּלֶב." אחיזתו בעורף הנער התהדקה, ובעוד כיילב מעווה את פניו מכאב ומנסה להיחלץ, ידו האחרת של רפיק סטרה לפניו בחבטה מצלצלת. כאב לא היה זר לכיילב – הוא לא התקשה לעמוד בסטירה עזה – ובכל זאת היה המום. הוא ניסה להיחלץ מרפיק, אבל האיש אחז בו בכוח.

"תתרחץ!" רפיק נהם בעוצמה חזקה מספיק כדי לטלטל את ראשו של כיילב. "לא!" הצטעק כיילב ודמעות זולגות על פניו.

רפיק התכופף, דחף בכוח את הכתף שלו לעבר בטנו של כיילב, והניף אותו על כתפיו. הוא התעלם מהאגרופים ההולמים בגבו וצעד בתקיפות אל חדר האמבטיה, כמעט משליך את הנער אל תוך האמבט. הוא התעלם מצרחות הזעם ומהקללות הבוקעות מפיו המעוקם של כיילב ופתח את הברז, מתזז מים קרים לכל עבר. עווית עברה בגופו של כיילב למגע המים הקרים, הנספגים בבגדיו ונוגעים בעורו. הוא לא הצליח לשלוט בזעמו והכניס אגרוף בפניו של רפיק, ממחר לצאת חלקית מהאמבט. אבל הדבר רק ליבה את זעמו של רפיק. כיילב הרגיש בידו של רפיק אוחזת בשערו באגרוף, ואז חש בכאב בקרקפתו ובצווארו בעודו נמשך לאחור. האמבט התמלא סביבו בעוד רפיק דוחק אותו לקרקעית.

פחד ובהלה אחזו בו.

"אתה תציית לי, ילד! אתה תציית! אחרת אני מטביע אותך כאן ועכשיו. אתה שייך לי. אתה מבין אותי?" פיו ואפו של כיילב התמלאו מים. הוא לא הצליח לשמוע את המילים בבירור וזיהה רק את הצעקה הזועמת של האיש המחזיק בו שבוי במים. תחושת המוות הקרב שיתקה אותו מרוב פחד. כל דבר. הוא יעשה כל דבר על מנת לא לחוש בפחד כזה שוב.

אוויר!

כיילב התנשף והשתעל בעודו נגרר מעלה. זרועותיו נאבקו למצוא אחיזה ומצאו את כתפיו של רפיק. הוא משך את עצמו לעבר החמימות והביטחון שבגופו של רפיק. הוא נאבק בזרועות המנסות להרחיקו. כיילב לא הרגיש בצעקות הבהלה שהוא משמיע – הוא רק רצה לצאת מהאמבט. הוא רק רצה לנשום ולהרגיש חום. זרועות חזקות אחזו בכתפיו וניערו אותו.

"כיילב, תירגע. תירגע. תנשום," אמר רפיק. קולו היה מרגיע למרות עוצמתו. "תירגע, כיילב. אני לא אכניס אותך למים שוב אם אתה מוכן להקשיב. שקט!"

כיילב התאמץ לעשות כפי שביקש רפיק. הוא נאחז בכוח בכתפיו של רפיק ואמר לעצמו שוב ושוב שהאיש לא יוכל להשליך אותו למים כל עוד הוא אינו מרפה. גופו נרעד אך חדל להיאבק, והוא נשם נשימה רגועה ראשונה. הוא נשם נשימה נוספת, ועוד אחת, עד שלבסוף רק כעסו נותר. הוא הרפה באיטיות מכתפיו של רפיק וקראס אל תוך האמבט. הוא ישב שם רועד מקור, שפתיו רועדות, אבל סירב לבקש מרפיק מים חמים.

"אני שונא אותך," סינן כיילב בשיניים נוקשות.

עיניו של רפיק היו שלוות ומאופקות. הוא גיחך וקם ויצא מהחדר.

דמעות של זעם צרכו בעיניו של כיילב, ומשום שנוותר לבדו הוא הניח להן לזלוג. כשהיה משוכנע שרפיק לא יחזור, הוא פתח את ברז המים החמים ונדחק קרוב אליו בתקווה להתחמם מהר יותר. הוא משך את בגדיו הספוגים מים מעל ראשו והשליך אותם בערמה על רצפת חדר האמבטיה, בתחושת סיפוק על הבלגן שהוא מחולל.

כעס טהור, נטול מעצורים, הציף את גופו כמו דבר פיזי. הוא משך את ברכיו אל סנטרו ונשך בהן, חורץ בשיניו. הדמעות סירבו לחדול! הן המשיכו לדלוף מעיניו. הוא הרגיש חלש ועלוב. הוא לא הצליח למנוע מרפיק לעשות לו את זה. הוא נשך בכוח רב יותר, מייחל לכאב הפיזי שישחרר אותו מסבלו.

הוא רצה לצרות.

הוא רצה לחבוט בדברים.

הוא רצה להרוג שוב.

הוא שרט בציפורניו לאורך זרועותיו ונמלא כאב והקלה גם יחד כשטיפות קטנות של דם נבעו מעורו. הוא חזר על כך שוב – עוד כאב, עוד הקלה. דמו של נארווה התערבב בשלו במים. הוא לא ידע מה עליו להרגיש למראה הזה. חוסר תחושה הציף אותו. הוא בהה מרותק בדמו של האיש שעינה אותו זמן רב כל כך, המתפוגג במים סביבו. מי הוא עכשיו?

הוא כבר לא היה פֶּלֶב, כבר לא הכלב של נארווה. זה היה השם היחיד שידע בחייו, הדבר היחיד שהיה אי פעם. הוא מת. הוא באמת מת.

מחשבותיו שבו אל טהרן, שבו אל הלילה שבו רצח את הבעלים שלו, את המענה שלו והמטפל שלו. פֶּלֶב הרים את האקדח, ועל פניו של נארווה נראו הלם, ואז פחד – אך רק לרגע. הוא נעץ בפֶּלֶב את המבט הישן – זה שנועד להזכיר לו שהוא פחות מבן אדם בעיניו של נארווה – ופֶּלֶב לחץ על ההדק. מעוצמת הירייה, הוא הושלך לאחור. הוא החמיץ את זה.

הוא החמיץ את רגע מותו של נארווה.

דם ניתז על שערו, על פניו ועל חזהו, אבל הוא לא הבחין בו. הוא מיהר לעבר הגופה. שום חרחורים, שום התנשפויות... רק אדם מת. והוא הרגיש... צער. נארווה לא התחנן. הוא לא כרע לרגליו של פֶּלֶב להתחנן לרחמים ולסליחה.

לא, נארווה לא התחנן, אבל הוא מת. ותחת גל הצער הייתה גם הקלה מבורכת.

אבל יש לך אדון חדש עכשיו, נכון? כיילב.

לרגע הוא עצם עיניים בכוח ונשם נשימה עמוקה. ואז עשה כפי שביקש רפיק ושטף את חייו הישנים מעל עורו.

***

כיילב התעורר, דרוך וחרד. הוא גישש אחר החלום החומק מתודעתו הערה. היה משהו... משהו חשוב. אבל זה נעלם.

מרום תסכול, לקח לו רגע לקלוט שעיניה של חתלתולה בוחנות אותו. היא נראתה נורא. החבורות על פניה היו מודגשות בהרבה משנראו בערב הקודם. עיניה היו נפוחות, סגולות כנגד עורה השחום. גם אפה, ללא החבישה, נראה מודלק. תחת כל הנוק הזה הוא עדיין ראה חתלתולה, שורדת למרות הכול.

ושוב הלב שלו – נדמה שהוא נצבט בחזהו. הוא הקפיד לא לחשוף זאת בהבעת פניו. הוא נאבק למצוא מה לומר. לאחר המפגש שלהם אמש, ועדיין בסערת רגשות בשל ההודעה של רפיק, מה כבר יוכל לומר? אין לו דבר להציע מלבד חדשות רעות.

הוא התפשר על המובן מאליו. "כבר בוקר."

הגבות של חתלתולה התכווצו והיא העוותה את פניה ממאמץ. "אני יודעת. אני ערה כבר כמה זמן," היא אמרה בקול קודר.

כיילב הסיט מבט, מעמיד פנים שיש לו עניין פתאומי בסביבותיו. הוא כמעט פישל – כמעט זיין אותה. לעולם אסור שזה יקרה. תחושת דחיפות מילאה אותו. הם חייבים לעזוב את המקום הזה כמה שיותר מהר, אבל הוא לא הצליח להביא את עצמו לומר את המילים. הלילה היה אינטנסיבי מאוד. "את... סובלת מכאבים? את מסוגלת להתיישב?" לחש כיילב.

"אני לא יודעת. כואב לי מדי לנסות," לחשה חתלתולה בשקט לא פחות.

הם בהו זה בזה שנייה אחת יותר מדי, מבטיהם קרובים מדי לפני שעיני שניהם הבזיקו הצידה במהירות, כמעט בבהילות, ובחרו להסתכל לכל מקום אחר רק לא זה על זה.

"או אולי אני פשוט פוחדת מדי לחשוב על מה שיקרה היום. או מחר. אולי אני פשוט רוצה לחזור לישון ולהתעורר מהחיים שלי." היה כאב בקולה והוא ידע שזה אינו כאב פיזי. כיילב העיף מבט בכיוונה והבחין שאינה בוכה. היא רק בהתה בחלל האוויר, חסרת תחושה מכדי לבכות, כך הניח. הוא הכיר את ההרגשה היטב.

ועכשיו זה. לימבר. מצב קיום שלא חווה מעולם. הוא הרגיש שמה שקרה משתק אותו, שהכול משתק אותו, כי עד כמה שהיה דפוק קודם לכן, לפחות הוא היה בשליטה, מנותק. עכשיו המצב שלהם היה בלתי נסבל. המשך קיומם זה בקרבת זה יגרום להם רק כאב וסבל נוספים. כיילב גירד בפניו, אצבעותיו בין זיפי זקנו, כאילו הסחת הדעת הזאת תאפשר לו לא להסתכל על חתלתולה שוב, תמנע ממנו את הצורך לומר לה שהם חייבים לעזוב, ושלמרות מה שקרה אמש... היא עדיין האסירה שלו. הוא עדיין האדון שלה.

"טוב, די עם החרא הזה," היא התנשפה וקולה חזק, כאילו התעוררה מהריק המאלחש והפכה שוב מלאת חיים ועיקשת. "בוא נגמור עם זה, כיילב. מה לעזאזל קורה עכשיו?"

כיילב. הוא רק הסתכל עליה. הנה זה שוב, השימוש בשמו. הוא ידע שעליו לתקן אותה, להכריח אותה לפנות אליו בשם "אדון" ולבנות מחדש את הגבולות, את המחסומים ביניהם, אבל פשוט לא היה מסוגל לעשות שום דבר כזה. הוא היה מותש! כל כך מותש לעזאזל.

"ארוחת בוקר, אני חושב. אחר כך אנחנו חייבים לעזוב. מעבר לזה, לא מתחשק לי לדון בזה," הוא אמר. הוא ניסה להחדיר לקולו קלילות מדומה, אבל לא הצליח וחתלתולה זיהתה זאת.

"והלילה?" היא ניסתה לשמור על נימת קול ניטרלית, אבל בשלב הזה כיילב כבר הכיר אותה ולא היה צריך לנחש מה היא שואלת באמת. היא רצתה לדעת אם היא חשובה לו, אם העובדה שהם כמעט... הזדיינו, שינתה את דעתו

לגבי מכירתה לעבדות. התשובה הייתה כן... ולא. ולאדק עדיין צריך לשלם על מעשיו, ולחלתולה עדיין היה תפקיד בעניין. הם עברו את נקודת האל חזור.

"אמרתי לך את כל מה שרצית לדעת." הוא השתתק לרגע, מושל בקולו. "אני לא אומר יותר מזה. אז תפסיקי לשאול." הוא הזדרז לקום מהמיטה ומיהר אל חדר האמבטיה. הוא נמנע מלהסתכל על בבואתו במראה וחיפש אחר מברשת שיניים. היו שתיים ליד הכיור. הוא בחר בפחות לעושה מביניהן ושם עליה משחה. חיידקים הם מהפחות שבדאגותיו. אף שהתקלח לפני כמה שעות בלבד, הוא פתח את המים החמים, רק את המים החמים, והתחיל לפשוט את בגדיו השאולים.

המים צרכו בעורו וגופו נאבק להתרחק מהמים הרוחחים – אבל כילב לא הניח לו. הוא כפה על עצמו לחוש בכאב הצורב. הוא חרק שיניים והתעלם מהעובדה שעורו כנראה יעלה שלפוחיות במקומות מסוימים. הוא השעין את ידיו על קיר המקלחת והניח למים השוצפים מכמה ראשי מקלחת לסלק מתוכו בכוח את הבלבול. נדמה שהעור על גבו מתוח, כבר משופשף. הצלקות עיקצו והתעוררו לחיים.

זאת התחושה שחיפש. הצלקות הזכירו לו מי הוא, מהיכן הגיע ומדוע עליו להמשיך במשימתו. המים צרכו בישבנו ובאיבריו האינטימיים, והוא הרגיש בגוש שבגרונו מתעצם ועולה אל פיו. הוא לעולם לא ייתן לו מוצא. הוא יבלע אותו ויחזיק בו כבן ערובה בחזהו. הוא הניח לידי לרדת מטה ולגונן על הזין ועל האשכים מהחום המכאיב של המים.

דפיקה נשמעה על הדלת וראשו של כילב הסתובב בבת אחת לעבר הקול. חתלתולה נכנסה, הכריזה על בואה בנקישה אך לא חיכתה לתשובתו. תגובתו הממה אותו; הוא לא הצליח למנוע מההלם להתבטא בפניו ובלי מחשבה מיהר לפתוח את המים הקרים. זה היה רגע פרטי!

טוב, לפחות היא לא ברחה. אבל לאן כבר הייתה בורחת?

חתלתולה הסתכלה עליו... על כל כולו. למרות האדים, הוא ראה שהיא מסמיקה עמוקות. אבל בתולה מסמיקה או לא – עיניה לא הוסטו.

מבטיהם נפגשו סוף סוף.

"אני..." חתלתולה השתעלה שיעול קטן וניסתה לדבר שוב, אבל שום קול לא בקע מפיה. היא כבר לא הסמיקה. "את צריכה משהו?" שאל כילב בחוסר סבלנות. הוא ניסה לשקם את קורהרוח שלו, אבל הכניסה הפתאומית שלה גרמה לו להרגיש חשוף, אפילו פגיע, וזה לא מצא חן בעיניו. אבל גם היא הייתה עירומה, מאחר שלא התלבשה שוב מאז אתמול בלילה, וגם זה היה מבלבל. עינו סרקו את גופה סנטימטר אחר סנטימטר, וכל ההגיגין הבריאה התפוגג מראשו. מתחת לידי, הזין שלו זע. הוא רצה להעוות פנים בתגובה לצריבה בעורו השלוק שנמתח והתרחב, אבל זה הכאיב פחות מהצפוי כיוון שכאב ועונג היו פתאום כמעט לאחד. חתלתולה הזדקפה וגינניה הפכו מלאי ביטחון. "כן. אני צריכה משהו. הרבה דברים. מאיפה אתה רוצה שאתחיל?"

הוא בהה בה, המום. היא באמת אמרה את זה? לו? הוא ידע שעליו לכעוס, אבל במקום זאת הסב את ראשו להסתיר חיוך. ההתחכמויות הללו היו מוכרות, ובאופן מוזר הן השקישו את הרגשות מסיחיהדעת שגעשו בתוכו רגעים ספורים קודם לכן. הוא ידע את חלקו במשחק – זה היה המשחק שלו, ולא חשוב עד כמה היא מגלה יוזמה. הוא דיבר אל קיר המקלחת והתאמץ שהשעשוע לא יתבטא בקולו.

"טוב, זה יכול לחכות לפחות עד שאצא מהמקלחת?" וכיוון שלא הצליח להתאפק, הוא הוסיף: "אלא אם כן את רוצה להיכנס לכאן ולהחזיר לי טובה על אתמול?" הוא הסתכן במבט חטוף בכיוונה.

היא הסמיקה עמוקות אבל נותרה זקופה. "האמת? סוג של. כלומר, לא, אבל..." היא התנשפה, "הייתי רוצה להתקלח, וכיוון שאני פחות או יותר נכה, העזרה המזדיינת שלך באמת תועיל לי. אבל לא אם אתה הולך להתנהג כמו שמוק." היא הנהנה, כאילו אומרת: הנה, אמרתי את זה.

כילב לא הצליח לעצור בצחוקו. מצב הרוח שלו השתפר פלאים והוא החליט להניח להתנהגותה לשעשע אותו. זה היה הרבה יותר בטוח, ופחות מורכב. הוא ידע שזאת התגובה ההפוכה מכפי שהיה מגיב בדרך כלל, ביום אחר, במצב אחר, עם בחורה אחרת. אבל נכון לעכשיו הייתה פשוט הקלה אמיתית להרגיש משהו דמוי שמחה, במקום הרגשות שאיתם התעורר. הוא אחז בהזדמנות ולא הרפה.

הוא פתח את דלת המקלחון וחיך אליה את החיוך הכי מוצלח והכי שטוף זימה שלו. "טוב, אז תיכנסי. אני אעשה כמיטב יכולתי לא להתנהג כמו שמוק."

היא לא השיבה לו בחיוך ובמקום זאת בחרה להיאחז בכעס. זה היה מעין אתגר כלפיו, והוא קיבל אותו, כי יום אחד השנאה שלה כלפיו עשויה לשמור עליה בחיים. היא נזקקה לו, והוא היה נחוש בדעתו לעשות מה שיוכל בשבילה. הוא חייב לה לפחות את זה.

הוא נסוג אל תוך המקלחת כשהיא התקרבה. ראשה היה מורכן ולחייה צבועות סומק ורוד, אך גם גוונים של סגול, ירוק, צהוב וכחול, בעודה מתקדמת בזירות לעברו. פתאום, הבזקים של גופה המוכה והמדמם ושל עברו שלו, התמזגו לאחד בשדה ראייתו, כמו אדם החי מחדש זיכרון נורא. רגש עז הציף אותו, והוא שמח שאדי המקלחת וקול המים ההולמים בקיר מסתירים את כל זה.

כילב מצמץ ונאבק במחשבות ובקולות המציפים אותו. כשחתלתולה הושיטה אליו יד להישען על זרועו ועל כתפו, הוא ראה רק אותה וחשב רק עליה.

"אלוהים, כמו סאונה פה," אמרה חתלתולה. היא הרימה מבט בהבעה מאומצת. "אתה יכול להחליש קצת את החום?"

"אני לא יודע. את יכולה לומר בבקשה?" נימת הקול של כילב עדיין הייתה הומוריסטית, אבל אישקט החל להתגבש שוב פנימה. תחושת האחרות ביניהם מילאה את חלל האוויר – כבדה ורחושה. חתלתולה חייכה לבסוף

חיוך זעיר, רק הבזק בשפתיה המלאות, אבל מבטה היה ישיר. "בבקשה בבקשה, כיילב?" ובן רגע היה הייתה הבחורה מאמש: מפתה, טורפנית... ליבי.

כיילב שאף אוויר באיטיות והסתובב לכוון את המים. הוא לא קלט שמדובר בטעות עד ששמע את התנשפותה המופתעת והרגיש בידה על גבו. "אל תיגעני בזה," הוא רטן והסתובב אליה. עיניה היו פעורות, מלאות אימה וזוועה, וידה כיסתה את פיה. כיילב קפץ אגרופים והיא הסכה את פניה ממנו. זה היה מכאיב, המחשבה שהיא מאמינה שהוא עשוי להכות אותה באגרופ קפוץ. היה קשה להרחיק את האצבעות הקפוצות מכף היד, אבל זה הפך קל יותר כשראה אותה נרגעת עם התקדמותו.

כשעמד לבסוף מולה וידיו רפויות לצדי גופו, פניו שלוו במכוון – היא הורידה סוף סוף את ידה מפיה והרחיקה את הפחד ואת הזוועה ממבטה. היא בחנה אותו בזהירות, מחפשת דרך להתקרב אליו בלי שיירטע. בזהירות, היא הושיטה יד אל ידו. אצבעותיה הברישו כנגד שלו, מבקשות רשות בדממה.

הוא הרחיק את ידו לאחור באיטיות, רק כמה סנטימטרים, בהתכחשות לאינטימיות ביניהם. הוא צפה בה בעודה משפילה מבט אל כפות רגליה, אך בכל זאת מתקרבת באיטיות קדימה ומרפרפת באצבע על מפרק כף ידו. "בחיך, כיילב," היא לחשה בשקט. ראשה נותר מורכן, לאפשר לו להגיב בפרטיות.

עורו הצטמרר. אלמלא הייתה פצועה כל כך, ייתכן שהיא דוחף אותה מעליו. במקום זאת הוא הניח לה להמשיך להתקרב. שתי אצבעות נגעו בו עכשיו; הן רפרפו באיטיות ממפרק כף ידו לעבר כף היד. הוא אפשר לה להמשיך. בנשימה עמוקה, הוא הניח לאצבעותיה לאתר את שלו ולהשתלב בהן. כיילב בהה מעל לראשה. ידו הורמה. הוא הרגיש באצבעותיו מחליקות על צלעותיה של ליבי. ואז על כתפה. ולבסוף על לחייה. כאן.

הם פגעו כי כאן.

גופו של כיילב התנוודד מעט.

"תנשק אותי," היא לחשה. זו הייתה הצעה להסחת דעת.

הוא קיבל אותה.

חזהו של כיילב היטלטל מעוצמת האנחה שעברה בו ושפתיו מיהרו מטה אל פניה המורמות של ליבי. הם נאנקו זה אל פיו של זה. *אלוהים! כן!* לא היה דבר שרצה יותר מאשר להניף את ליבי בזרועותיו, להטיח אותה כנגד קיר המקלחת ולזייץ אותה עד שישכח את כל התסכול, הכעס, התאוה והחרטה.

כיילב התייר את אצבעותיו מאצבעותיה של ליבי, הושיט שתי ידיים אל שדיה ומעך בכוח. מגעו היה מחוספס, מלא בצורך עז, אבל היא הגיבה בעוצמה שווה. אגודליו החליקו סביב הפטמות. עורה הצטמרר תחת מגעו המיומן. הקצוות הקשים של פטמותיה נגררו על פני אגודליו והיא נאנקה רכות אל פיו הרעבתני.

ידיה הרועדות של ליבי איתרו את מותניו. אצבעותיה אחזו בירכיו וציפורניה התחפרו בעורו הרגיש. היה זה תורו של כיילב להיאנק. עורו היה רגיש מהמים הרותחים, אבל הוא קידם בכוח את הכאב, בעיקר כיוון שהיה מעורב בעונג. הוא רצה עוד. הוא רצה הכול.

כיילב התקרב. ליבי נסוגה בלי לקטוע את נשיקותיהם הלהוטות. גופיהם הכירו מעצמם את הריקוד הזה. היא נשכה קלות את לשונו של כיילב, את שפתיו, מהממת אותו לכמה שניות לפני שלשונה החליקה על שלו. עכשיו כשגבה היה צמוד לקיר, כיילב התקרב ונישק אותה בכוח רב יותר. הזין שלו נגע בבטן שלה, נדחק כנגד גוף רך וחלקלק.

"איי!" הצטעקה ליבי. היא קטעה את הנשיקה וחיבקה את גופה בזרועותיה, מתכופפת קלות בעודה מעבדת את הכאב.

כיילב נסוג מיד. "שיט. לא חשבת, התנשף, וידיו נצמדות לצדי גופו. את בסדר?"

"כן," היא אמרה, אבל זה לא נשמע ככה. "אני בסדר, רק תן לי רגע."

כיילב הרגיש מטופש, לרכון כך מעליה עם הזקפה הענקית שלו ביניהם. *מה לעזאזל הוא חשב לעצמו?!* אסור לו לעשות את זה. הוא היסס בין מה שעליו לעשות ובין מה שרצה לעשות. הוא ידע שעליו להפסיק. "אנחנו חייבים להפסיק."

אחת מידיה של ליבי הושטה מעלה וכיילב הושיט לה זרוע שתשמם לה כתמיכה. הוא לא ציפה שידה האחרת תאחז בזין שלו ותלחץ. כיילב נאנק בקול.

"לא," היא אמרה. נימת קולה הייתה החלטית. "אני לא רוצה להפסיק. אני לא רוצה לחשוב. אני רוצה להישאר כאן ולהעמיד פנים ששום דבר לא מחכה לנו כשנצא." נדמה שדבריה של ליבי נוגעים בדברמה עמוק בתוכו, משהו שלא היה מסוגל לגעת בו בכוחות עצמו. כמובן, היה גם המגע הפיזי מאוד של כף ידה על הזין שלו.

הוא סינן נשיפה מבעד לשיניים חשוקות. ידה הייתה מהודקת סביבו, האצבעות אינן ארוכות מספיק לגעת זו בזו. היא לחצה שוב. עוד תענוג. עוד כאב.

"אנחנו לא יכולים. אני אכאיב לך," אמר כיילב.

ידה של ליבי הרפתה ממנו, רק מעט, ותחושת הדם השופץ אל ראש הזין כמעט גרמה לו להידחק כנגד כף ידה. הוא נאנק בעוד אצבעותיה מחליקות על בשרו הנוקשה.

"אני רואה איך זה יכאב, כיילב. הם כולם... כאלה? זאת אומרת... כל הגברים גדולים כל כך?"

כיילב הניח את ידו על שלה להשקיטה. "אל תדברי על גברים אחרים כרגע, ליבי. לא כשהזין שלי ביד שלך." הוא לא קינא. לא הייתה בו מספיק אכפתיות לקנא. אבל השאלה שלה הזכירה לו כמה הוא יודע על גברים אחרים וזה לא מצא חן בעיניו.

"סליחה," היא לחשה והסמיקה. "אני מניחה שאף אחד לא אוהב את זה, אה?"

ליבי חייכה אל כיילב בזהירות, חיוך יפהפה למרות החבורות.

ילדונת קשוחה שלי.

עיניה החומות עדיין ריתקו אותו, יותר מתמיד. בעודו מניח לעצמו לבלוע את דמותה במלואה, נראה שעיניה עושות כמיהו. אצבעותיה זעו תחת ידו וכנגד הזין שלו. הוא נאנק וראה את אישונה מתרחבים, מעמיקים את מבטה הלטוש; הוא תהה אם גם עיניו הגיבו כך.

כיילב צפה בלשונה של חתלתולה מלחלחת את שפתה התחונה. הלשון העסיסית נעלמה בפיה באיטיות והוא צפה בה נושכת את שפתיה. הוא בלע רוק.

"לא", אמר בקול צרוד, "בעיקר לא במצב כמו זה." הוא חייך אליה. "ועדיין, אני מבטיח לך שהזין שלי בהחלט מיוחד."

ליבי חייכה. "אני לא מאמינה... שזה היה בתוכי."

האגן של כיילב נע קדימה למשמע דבריה. הזין שלו נזכר איך זיין אותה בתחת – הוא נזכר בחלל ההדוק, בחמימות, בהמתנה בתוכה. הוא נזכר ביבבותיה ובאנחותיה, כיצד היטלטלה כנגד חזהו כשהתפרקה מתחתיו.

"אני לא יכול. אנחנו לא יכולים." כיילב הופתע לגלות כמה צרוד קולו. הוא רצה בזה כל כך, ולא ממש הצליח להסתיר זאת.

ליבי התקרבה אליו עד שראשה נגע בחזהו. זרועותיו של כיילב אחזו בה מעצמן. "אני רוצה לגרום לך לגמור, היא לחשה כנגד חזהו. בכיישנות. בפיתוי. ידה עדיין אחזה בו והיא החלה להחליק אותה מעלה-מטה.

כיילב התרומם על קצות האצבעות באנקה, אינו מסוגל לעמוד בחיכוך המענג של כף ידה, אבל נאבק בדחף להידחק כנגד שדיה הרכים במקום שבו נגעו בראש הזין שלו.

"תמשיכי ככה", אמר בקול מחוספס. הוא השעין יד אחת על הקיר מאחורי ליבי, זרועו מושטת כתזכורת לא למחורץ אותה. זרועו האחרת חבקה אותה בעדינות אליו. הוא הבחין שכתפה הפצועה שעונה עליו, ידה על ירכו הָרְגִישָה, הצרובה ממים.

היא ליטפה אותו. הוא פתח את פיו ושאף בדממה כדי לא להיאנק, שרירי בטנו מתכווצים בחדות. מגעה היה חסר ניסיון, מקוטע – גן עדן לרגע אחד ומתקפה ברגע שאחרי – אבל הוא נהנה מזה. היא נגעה בו משום שרצתה בזה, ורק מסיבה זאת. *מה לעזאזל את עושה לי, ליבי?*

כעבור רגע, כל מחשבה התעופפה מראשו. הוא לא היה מסוגל להתאפק עוד ונדחק הלוך ושוב אל תוך ידה, ירכיו דוחפות קדימה להחליק את הזין כנגד השדיים המדהימים של ליבי.

את הורסת לי את החיים...

דכה כל כך. כזאת רכות מזדיינת.

"אה... אלוהים, נמלטה אנקה מפיו, אבל לכיילב כבר לא היה אכפת. כנגד חזהו, ליבי התנשפה מריגוש וממאמץ. אצבעותיה התהדקו על ירכו של כיילב, משכו אותו אליה ודחקו אותו בחזרה לאחור.

עוד. את, לעזאזל! בבקשה, עוד.

"יותר חזק, ליבי, תחזיקי יותר חזק", הוא התנשף. ליבי צייתה, משלחת בכיילב גל של תענוג. הוא הרגיש כאילו הוא עומד להישרף מבפנים החוצה. "אל תפסיקי. בדיוק ככה."

"הו, אלוהים, כיילב. אתה קשה כל כך, קולה של ליבי היה תאוה טהורה." "אני רוצה שתגמור. אני רוצה לראות אותך גומר." היא ניסתה להישען לאחור, אבל כיילב הצמיד אותה אליו.

הוא הניד בראשו. "אל תסתכלי עליי, תסתכלי על הזין שלי. תסתכלי עליו גומר עלייך."

ידה של ליבי התהדקה והאיצה.

כיילב לא היה מסוגל לעצור בעצמו עוד. הוא התרומם על קצות האצבעות בצעקה וגמר על השדיים היפהפיים של ליבי. בעודו מתנשף, ומתאמץ לא להתעלף, הוא שמע את צווחת ההפתעה של ליבי.

"אלוהים. אדירים!" היא לחשה וצחקה. היא הסתכלה מטה אל גופה, ועל פניה הייתה הבעה אדירה. "זה בכלל מקום. איכס. כיילב – זה... זה דביק."

כיילב צחק וצפה בה נוגעת בזהירות בזרע ומנסה לשטוף אותו מעליה.

הוא גיחך. "זה נעשה עוד יותר דביק כשזה רטוב," הזהיר אותה. הוא הסתובב והושיט יד לסכון. גופו עצר בבת אחת למגע ידה על גבו. הוא נאנח אנחה עמוקה. בתענוג שלאחר האורגזמה, לא היו בו כוחות להתווכח או לריב.

הוא קפא כשהרגיש בה מתקרבת. הוא עצם עיניים כשהחלה להחליק באצבעותיה על הקווים הלבנים המודגשים המרשמים את גבו. עורו היה אדום מחום המים והוא ידע שזה מדגיש את הצלקות עוד יותר. זאת לא הייתה הפעם הראשונה שמישהו ראה את הצלקות שלו. הוא לא התבייש בהן, ולא הסתיר את גופו ממאהבות בעבר. אבל הוא מעולם לא דיבר על זה, מעולם לא.

"מה קרה?" לחישה הייתה כה שקטה, שכיילב היה עשוי להחמיץ אותה אלמלא ידע לצפות לה.

"ילדות דפוקה", הוא אמר בקול חסר הטעמה.

נשימתה של ליבי רפרפה על עורו. היא נישקה את הצלקות שלו.

ליכי נכנסה למכונית וטרקה את הדלת. היא ניסתה להסתיר זאת, אבל כיילב ראה שהיא מעווה את פניה ומעסה את עצם הבריח שלה.

"את מרוצה עכשיו? לימדנו את הדלת לקח?" קנטר אותה כיילב בצחוק עדין.
עיניה הצטמצמו לעברו, ולא היה ניתן לטעות בזעמה. "אני לא מאמינה שעשית את זה לאנשים האלה, כיילב. אתה... לא משנה. אנחנו יכולים פשוט לנסוע?"

כעסו של כיילב, שנותר רדום בעקבות האורגזמה הלא צפויה קודם לכן, התעורר כעת לפני השטח. "לאיזה חלק את לא מאמינה?" שאל ברוגז. הוא נעץ בכוח את המפתח במתג ההצתה של המכונית הגנובה, וסובב אותו. "החלק שבו הצלתי אותך מחבורת אנסים שכמעט הרגו אותך במכות? או אולי החלק שבו – תוך סיכון גדול לעצמי – חטפתי רופא שיציל אותך? לאיזה חלק את מתכוונת, כי הייתי רוצה לדעת מה מהדברים האלה לא לעשות למענך שוב?" הוא העביר הילוך בכוח ויצא לדרך. לרגע לא היה אכפת לו שהתנועה טלטלה את ליבי במושב.

שתיקה.

כיילב נשען לאחור, שבע רצון. הרי הוא לא הרג אותם. הרופא ואשתו היו חופשיים לחיות את חייהם ללא פגע. ליכי נחרדה למצוא את הזוג בדיוק כפי שהשאיר אותם בערב הקודם – קשורים לכיסאות חדר האוכל שלהם. בסדר, הם השתינו על עצמם במהלך הלילה וזה לא היה נעים, אבל מכל בחינה אחרת הם היו שלמים ובריאים. בנסיבות אחרות, ייתכן שלא היה משחרר אותם בקלות כזאת. הוא תהה כיצד הייתה ליכי מגיבה לדבר כזה.

"תודה רבה," רטנה ליבי ממושב הנוסע.

"על מה?" כיילב עדיין היה רגוז.

"על זה שהצלת את החיים שלי. גם אם אתה רק הולך לסכן אותם שוב," היא לחשה.
לכיילב לא הייתה תשובה. זה בדיוק מה שעמד לעשות. להסיע אותה לטוֹחֵטְפֶק, לקחת אותה לרפיק, לאמן אותה, למכור אותה... לאבד אותה לנצח.

ולהרוג את ולאדק. אל תשכח את החלק הזה.

המחשבה לא שיככה את תחושת האשמה שהתנחלה בו. לבו כבד עליו ומחשבותיו התרוצצו. אבל אסור היה לו להפגין חולשה. כל סערת הרגשות הזאת הייתה חייבת להישאר חבויה, מכל אדם.

"על לא דבר, חתלתולה," הוא נשף בזלזול. מזווית העין הוא ראה שחתלתולה מנגבת את העין ומנערת את הדמעות על רצפת המכונית. *הורסת לי את החיים!*

הכול היה פשוט יותר במקלחת, פשוט יותר כשהיו רק שניהם ונדמה היה שהעולם שבחוץ חסר חשיבות ומעבר להישג מחשבתו. אבל עכשיו, במכונית, העולם היה איתם, ונדמה שחתלתולה היא זאת שמעבר להישג ידו. לאחר שגרמה לו עונג עז יותר משחש אי פעם בחייו – ועוד עם היד, מי היה מאמין – הוא נהנה לסבן את עורה, לצפות במים הגולשים על הפסגות הנוקשות של פטמותיה, במורד המדרונות השזופים של בטנה ומותניה, שוצפים על פני המשולש השחור ככנף עורב שבין ירכיה. הוא נגע בה שם, מחליק אצבעות מבעד לשערה עד שחש בבשר החלקלק נפרש תחת אצבעותיו. כמו פרח שנפתח, עלי הכותרת ורודים ומלאי חיים, מבהיקים מטל ומתאווה.

הוא כרע מולה כסוגד. היא נפתחה בפניו, ברעבתנות, בתשוקה. כל חושיו היו מרוכזים וממוקדים בה. הוא הריח את ריח התעוררותה; הוא ראה כיצד עורה מסמיק וחש בה רועדת כנגד אצבעותיו. הוא שמע את יבבותיה השקטות. היא התחננה בפניו שיטעם אותה. באיטיות רבה, הוא ליקק את הכפתור הזעיר.

וואו! כמה שהיא רצתה אותו.

היא פישקה רגליים רחב יותר, שילבה אצבעות בשערו ומשכה אותו קרוב יותר אליה.

"תתחנני." הוא לחש את המילה כנגדה.

"בבקשה, כיילב. בבקשה, תלקק אותי."

הוא ציית. ליקוק ארוך ורטוב אחד על פני עלי הכותרת הפתוחים שלה.

היא התייפחה: "עוד. בבקשה. עוד."

"תגידי שאת רוצה שאני אלקק את הכוס שלך."

היא אחזה בשערו חזק יותר. "כיילב!" מחתה.

"תגידי את זה. אני רוצה לשמוע אותך מדברת גסויות."

היא היססה. האגן שלה נד לעבר הפה שלו אבל הוא רק נישק אותה בשפתיו.

"בבקשה, כיילב. ת-תלקק את ה... הכוס שלי."

דבר בחייו לא הדליק אותו יותר. הוא פישק את רגליה לרווחה, משעין את ירכיה על כתפיו, ודחק את פניו אל הכוס שלה. ללקק אותה? הוא טרף אותה.

נראה שאינה מרגישה עוד בכאב בעודה מתנוודדת ומטלטלת את האגן כנגד פיו הרעב. ידיה אחזו בראשו, דוחפות אותו עמוק יותר, תובעות עוד ועוד אף שנתן ונתן.

כשגמרה, הכוס שלה אחזו בלשון שלו. בשר רטוב ופועם רפרף כנגד בשר רטוב ופועם. מיציה מילאו את פיו, פרץ של דבש שלא רק בלע אלא ינק מגופה זמן רב לאחר שהתחננה שיפסיק.

אבל כך היה אז. עכשיו היה אחרת.

כיילב נאנח עמוקות, מתוסכל מהשתלשלות האירועים. מטרידה יותר מהתנהגותה של חתלתולה הייתה המחשבה על ביקורו הקרוב של רפיק. כיילב ניסה להתקשר אל רפיק מוקדם יותר, בזמן שחתלתולה התלבשה והסתרקה, אבל לא הייתה תשובה. כיילב לא היה יכול אלא להניח שרפיק בדרך לשם, או מתעלם ממנו. הוא קיווה שהאפשרות השנייה היא הנכונה. הדבר האחרון שהיה זקוק לו אחרי נסיעה שתהיה ללא ספק ארוכה ומתישה, היה עימות עם רפיק.

הקשר ביניהם היה מורכב מאוד. רפיק סימל הרבה דברים בעיני כיילב. בתקופה מסוימת, הוא היה המגן שלו. לאחר מכן – חבר. ועכשיו? רפיק כינה אותו את. אבל רפיק היה הרבה יותר מזה. היו לרפיק כוח והשפעה עליו, שכייילב מעולם לא חש בנוח איתם. הוא היה נער בעיית. לאחר נארווה נותר בו פחד רב שהפך לכעס. לפעמים, כשהתווכחו, כיילב ראה בעיניו של רפיק דברים שקיווה לא לראות עוד לעולם.

רפיק יעשה הכול על מנת לממש את תוכניותיו. הוא יקריב כל אדם; כולם יהיו נזק משני. אם יגיעו הדברים לידי כך, רפיק יהרוג אפילו את כיילב – ולכן על כיילב להיות מוכן לתקוף ראשון. שביתת הנשק ביניהם הייתה מבוססת על העובדה שאיש מביניהם לא ישמח לעשות זאת.

בעוד כיילב מנווט ברחובות הצרים, הוא הקדיש מחשבה למה שיעשה אם רפיק מחכה להם בטוחטפק. אחיזתו בהגה התהדקה. הוא ידע. זאת הייתה הבעיה. הוא ידע בדיוק מה יקרה.

תכין אותה.

"ייקח לנו כל היום, וחלק ממחר, להגיע ליעד שלנו." הוא הרפה את אחיזתו בהגה ונשען לאחור במושב. הוא חייב להפסיק לנהוג בה ביד רכה. הוא חייב לחזק אותה, להקשיח אותה, וידע טוב יותר ממרבית האנשים כיצד גורמת המציאות הקרה אפילו לתמימים ולבעלי התקווה להתפכת. הצעד הראשון היה כשסיפר לה את האמת לגבי עתידה, אבל הוא חייב להמשיך ולא להרפות. הוא חייב לגרום לה להבין. אין להם עתיד. "אני מציע שתנצלי את הזמן לעכל את חומרת המצב שלך. אני סולח לך על כך שברחת, אבל רק כי הגורל העניש אותך טוב יותר ממני." כיילב נעץ את מבטו קדימה, מסרב להכיר בנערה שבורת הלב שלצדו. הוא לא היה צריך להסתכל עליה כדי לדעת כמה מכאיבים לה דבריו. נדמה שהד מהכאב שלה מהדהד בתוכו. לפחות כך רצה להאמין – שזה הד.

הוא נזכר במגע שפתיה על הצלקות שלו. היא מנשקת את הצלקות שלי ואני יוצר אצלה צלקות חדשות.

"אתה עדיין מתכוון להמשיך עם זה?" נימת הקול של חתלתולה הייתה מיוסרת, אך גם זועמת ונחושה.

הוא אמר לעצמו שוב ושוב: היא כבר התחילה לתכנן את הנקמה שלה. לעולם לא יהיה לה אכפת ממך. אם יזכיר זאת לעצמו מספיק פעמים, אולי יצליח להכניס לעצמו את האמת לראש. ולכן הוא חזר על המילים כמו מנטרה. היא משחקת בכך. היא מחכה בסבלנות עד שתוכל להיפטר ממך.

"מעולם לא אמרתי אחרת, חתלתולה. לא הפרתי שום הבטחה כלפיך," השיב כיילב ונימת קולו חריפה וחסרת פשרות. הוא חייב לטרוק את הדלת על כל דבר שהיה ביניהם. זאת הדרך היחידה להמשיך הלאה ולהבטיח את הישרדותה. זאת גם ההישרדות שלך.

כיילב ציפה שבכל רגע היא תתחיל להתייפח. כזה היה המחול שלהם: היא נאבקה בו, הוא פגע בה והיא בכתה... והוא הרגיש חרא. ושוב מהתחלה. הוא הופתע לשמוע את הפלדה בקולה כאשר השיבה בכעס.

"אתה הבטחת לי שאם אעשה מה שתבקש, זה ישחק לטובתי תמיד. אתה עדיין מאמין בזה, כיילב? אתה באמת חושב שלמכור אותי כשפחת מין ישפר את מצבי?"

"זה סופי," הוא אמר.

"לך תזדיין," היא סיננה.

הכעס גאה בו והתלקח בעקבות תחושת האשמה. הוא הבטיח לה, אבל לא כפי שתיארה זאת. "אני מתכוון ללמד אותך איך לשרוד את זה. תמיד התכוונתי לחמש אותך בכל הכלים שתצטרכי. אז מהבחינה הזאת, כן," הוא סינן.

"אני אקיים את ההבטחה שלי. אבל הבטחתי הבטחות אחרות – למישהו שהרוויח את הנאמנות שלי."

"אני אמורה להרוויח את הנאמנות שלך, כיילב?" היא שאלה בבוז. "למה? מה לגבי הנאמנות שלי? מה עשית להרוויח את זה?" כיילב חשק שינייט. "אתה גרוע יותר מהאופנוענים ההם," היא הטיחה בו וגופה קפוצן, דרוך, נכון לתקוף. "לפחות הם ידעו שהם מפלצות. אתה פתטי! אתה מפלצת שחושבת שהיא משהו אחר."

חום גאה במעלה עמוד השדרה של כיילב וקרן עד קצות אצבעותיו. הוא לפת את ההגה במפרקים לבנים. הדחף הראשון שלו היה להכות אותה, להרפות מההגה ולסטור לה בכוח, אבל מה זה יוכיח? רק שהיא צודקת, ומובן שהיא צדקה. רק מפלצת הייתה עושה את הדברים שעשה. רק מפלצת היו אינסטינקטים כאלה, ורק מפלצת הייתה אדישה לטבעה או מנסה למצוא לו צידוקים.

"אני יודע מה אני," הוא אמר בשלווה. "תמיד ידעתי."

הוא סרק אותה במבט זריז. היא נרתעה במושב, כאילו מבטו רעיל.

"את זאת שחושבת אחרת," אמר כיילב. הוא צפה בחתלתולה מתכווצת. נראה שדבריו פוגעים בה, אבל הם היו האמת. האמת הכאיבה לשניהם. היא ראתה בו דבר-מה אחר, משהו שהעריכה יותר. לזמן קצר הוא חלק איתה את הפנטזיות שלה. הוא לא קלט כמה זה חשוב לו עד שהדבר כבר לא היה נכון. איש לא תפס אותו מעולם כמישהו שמסוגל ליותר מזה, והוא פגע באדם האחד שראה אותו כך.

מוטב כך. הוא רצה לחזור לתקופה לפני שידע שהיא בכלל קיימת, כשחיייו היו צבועים בשחור ולבן, ולגוויני האפור לא הייתה חשיבות. הוא דאב לפשטות של חיייו, חיים חופשיים מהתלבטויות מוסריות, מאשמה, מבושה, מתשוקה מכריעה, ומהחטא הגדול מכולם – הכמיהה. הוא רצה ללכת לישון בלילה ולדעת בדיוק למה לצפות כשיתעורר. הוא רצה שחתלתולה תצא לו מהחיים ותצא לו מהראש.

דממה מילאה את חלל הרכב, והיא נשמעה צלולה וברורה. כילב שמח לבהות מהחלון הקדמי בכביש הנבלע תחת גלגלי המכונית, מרחיק אותם אלפי קילומטרים מהמקלחת ההיא, מהווידויים ההרדיים, מכל האפשרויות של מה שהיה יכול להיות ביניהם.

לאחר זמן-מה הם יצאו סוף סוף אל דרכים עירוניות סלולות. הציביליזציה הקיפה אותם. לא נעלם מעיניו של כילב שחתלתולה יושבת זקופה יותר במושב, שראשה מופנה לסקור כל דבר שעל פניו חלפו. היא הרימה את זרועה השלמה והצמידה את כף היד לחלון.

כילב בלע רוק והתעלם ממנה, עיניו נעוצות קדימה.

השמש בהקה באור עז, מפזרת את מה שנשאר מצינת הבוקר. כילב הושיט יד אל המזגן וכיוון אותו על עוצמה נמוכה. הוא יפתח את החלונות כשלא יהיו בסביבה כל כך הרבה אנשים שעלולים לשמוע את קריאות העזרה הנסערות של חתלתולה. הוא חייב גם להיפטר מהרכב, רק למקרה שהרופא לא קיים את הבטחתו והסוכנים הפדראליים כבר החלו לחפש אחריהם. היו עליו כמה מאות דולרים וכמה מאות פסו, באדיבות הרופא הטוב. זה לא יספיק כדי לשחד שוטר, אבל די והותר עבור עושה צרות אקראי. ועדיין, ככל שיקדימו להגיע לטוחטפק כך מוטב. כילב נכנס למעגל תנועה ופנה ביציאה המובילה אל ציוואווה. הוא יצטרך לעצור כדי לרכוש אספקה בקרבת העיר.

"אני לא אצליח לשנות את דעתך, נכון?" דבריה השקטים השיבו את תשומת לבו של כילב אל תוך המכונית. הוא לא רצה לעשות את זה יותר. הוא לא רצה לדבר. "זה באמת יקרה. נכון? ואתה תיתן לזה לקרות... נכון?"

"תנסי לישון, חתלתולה." קולו היה מנותק, אדיש. "מחכה לנו דרך ארוכה."

היא לא הרפתה, אף שגינונה הפכו אגביים וחסרי רגש, כאילו רק מדברת לעצמה בקול – ולא מצפה לתשובה. "אני מודה... שבהתחלה חשבתי..." היא משכה בכתפיה. "חשבתי שאתה באמת האביר על הסוס הלבן. טיפשי מצדי, אני יודעת."

נימת העצב האירונית שלה כשחזרה על דבריו של כילב הייתה ניסיון לגרום לו להרגיש אשמה. אבל הוא התאמץ להתעלם ממנה. הוא לא רצה להעניק לה סיפוק שבגרירתו למריבה.

"הייתי המומה כל כך כשראיתי אותך שוב. המומה לגלות... חשבתי שאתה מפלצת אז. הייתי מבועתת ממך. אבל עכשיו? עכשיו אני לא יודעת איך אני מרגישה לגביך," היא לחשה.

כילב לפת את ההגה בכוח רב יותר ביד אחת, והאחרת הבזיקה להפעיל את המערכת, מציפה את חלל הרכב במוזיקה מקסיקנית רמה.

חתלתולה הסתובבה אליו. המבט המנותק נעלם מפניה והחלף בעיניים מצומצמות וכפה שנקפץ בקו חמור סבר. היא הושיטה יד לרדיו וכיבתה אותו. "אז זאת התשובה שלך?"

כילב נשם נשימה עמוקה וניסה למשול בכעסו. "את חושבת שאת כזאת חכמה, אה?" הוא צחק צחוק קודר, מזלזל. "את באמת מאמינה אפילו לשנייה שאני לא מודע למה שאת עושה? את מנסה לגרום לי להרגיש אשם, לגרום לי להאמין שיש לך רגשות כלפיי." היא נרתעה וחשקה שיניים. "את יודעת שאת לכודה ואת מנסה למצוא מוצא. הניסיון שלך לפתות אותי בהצגה של אכפתיות וגילוי לב לא יפעל עליי." הוא נשף בזלזול כשראה כיצד חתלתולה מעמידה פני מופתעת, נעלבת. "את יכולה להפסיק עם ההצגות. הן לא מרשימות אותי. הניסיונות שלך שקופים במידה מגוחכת."

הוא ציפה לכעס שלה, התכונן לו, אבל לא נתן לה מספיק קרדיט. במקום להתפרץ, חתלתולה תקפה אותו בהיגיון צונן ונחוש.

"אתה צודק, כילב. אני באמת מנסה לפתות אותך. אני באמת מנסה למצוא דרך לצאת מהמצב המזדיין הזה שבו סיבכת אותי. למה אתה מצפה? מה היית עושה במקומי?" לא היו דמעות בעיניה, וגם לא כעס. הייתה רק האמת, והאמת תמיד עוצמתית יותר. ומכאיבה.

כילב ידע בדיוק מה היה עושה במקומה, משום שנהג לעשות זאת בעצמו. לפעמים הוא ניסה לשכנע מישהו מהגברים לעזור לו, לשחרר אותו, להציל אותו מבוגדנותו של נארווה. גברים שקנו את גופו נשבעו שהם אוהבים אותו. הוא הניח לעצמו לייחס משקל לדברי החיבה שלחשו באוזניו. אבל כשהכול נגמר, כשלקחו ממנו את כל מה שיכלו לקחת, הם הסגירו אותו לנארווה. הוא זכר כיצד נשבר לבו כשנארווה לעג לו בציטוט מילותיו שלו בעודו מכה אותו.

"אני מצטערת שאני כל כך גרועה בזה. אני מצטערת שהניסיונות שלי מגוחכים, אבל אני לא יודעת לעשות את זה טוב יותר. אני לא יודעת דבר מלבדך. עד כמה שיש לזה משמעות, אני לא מנסה לגרום לך להאמין בשום דבר. מעולם לא שיקרתי לך. כשביקשתי ממך לעשות איתי אהבה זאת לא הייתה מזימה, וכואב לי לשמוע שאתה חושב אחרת, כי –" קולה נשבר לבסוף והדמעות פרצו מבעד לחזות האמיצה.

כילב נמלא פאניקה. לא היה לו מושג מה לעשות. דבריה, נוכחותה וכאבה השפיעו עליו. הוא שנא את זה. הזיכרונות שלו, אלה שעבד קשה כל כך להרחיק לקצוות הנשכחים של תודעתו, התדפקו על דלתות מודעותו. הם חברו אל ליביו, חברו לסבל שלה, ויחדיו איימו להביא עליו את סופו.

לאחר נשימה נרעדת, נראה שחתלתולה מתעשתת. היא ניגבה את עיניה, נשמה נשימה נוספת ונסוגה בחזרה לצד שלה, עיניה מתמקדות שוב בעולם החולף על פניה. מדי פעם סנטרה רעד, והיא נשמה נשימה עמוקה נוספת לעצור בדמעות.

הכבוד העצמי שלה היה עמוק יותר משידעה, וכילב החליט שלעולם לא יטען אחרת. הוא הצטער שאמר זאת כלל. לבו דהר, מתחבט בכוח בחזהו והולם ברקותיו עד שראשו כאב. גם הבטן שלו הושפעה, וכאב מעקצץ משונה געש בקיבתו.

הוא נמלא דחף להציע לחתלתולה ניחומים, לומר לה את האמת: שהניסיונות שלה ממש לא מגוחכים. אבל הוא ידע שזה יציב אותו בעמדת נחיתות נוראה. עוצמת הדחף שלו לנחם אותה הייתה מטרידה. ובכל זאת, המחשבה שיפגע בה יותר משכבר פגע הייתה יותר מדי – הרבה יותר מדי.
”חתלתולה, אני –”

היא רכנה קדימה וסובבה את כפתור הרדיו, והקול המעצבן של השדרן קטע את דבריו של כיילב. היא התחמקה ממבטו וחזרה להתמקד בחלון.
כיילב נאנח בהקלה. לא היה לו מושג מה לעזאזל התכוון לומר. הדבר החשוב היה שנכון לעכשיו, לא יהיו עוד דיבורים. לו רק היה הדבר נכון לגבי עשרים וארבע השעות הקרובות שיעבירו יחד בדרכים.

***

היום היה מתיש. נסיעה של תשע שעות הפכה לשתיים-עשרה משום שכיילב נאלץ לעצור לעתים קרובות למענה של חתלתולה. בשל הצלעות ועצם הבריה החבולות, היא נאלצה לקום ולהתמתח לעתים קרובות, ולשם כך עצר בצדי הדרכים לאחר שבחן אותן היטב. כשהגיעו לעיר סְקָטְס, כיילב נאנח אנחה של עייפות והחליט שיוכל לעצור סוף סוף ללילה לשם השינה שהיו זקוקים לה כל כך.

חתלתולה מיעטה לדבר במהלך הנסיעה, להקלתו הגדולה של כיילב. הוא החליף את מכונית היוקרה של הרופא בטנדר חקלאי איתן אך משופשף, ומעט מצרכים. החוואי יצא מהעסקה ברווח גדול ולכן המעיט בשאלות – ואף התעלם במוקפד מחתלתולה ומחבורותיה.

היא ישנה רוב הדרך. נראה שהתרופות שלקחה מעממו את הכאב, אך גם הרדימו אותה. כיילב הקפיד להחזיק לצדה בקבוק מים. הוא וידא שהיא שותה ממנו בכל פעם שהתעוררה.

סקטס הייתה עיר של ממש, עם מאות אלפי אנשים – רבים מהם תיירים. כיילב בחר בקפידה רבה את המוטל שבו יבלו את הלילה. חתלתולה אמרה שלא תנסה לברוח שוב, אבל המבט בעיניה בכל פעם שחלפו על פני תיירים אמריקנים עם משפחות הביע דברים אחרים מאוד. היא תברח שוב בהינתן ההזדמנות. לא שהיא יכול להאשים אותה. “אני צריך להתקלח,” אמר כיילב לדממה שבחדר. “את יכולה לשבת איתי בחדר האמבטיה, או שאני אקשור אותך. תבחרי.”

חתלתולה נעצה בו מבט יוקד. “אתה לא בוטח בי?” קנטרה אותו.
“לא כשאת מסתכלת עליי ככה, לא.”

היא ירבה נוקשה בשולי המיטה והכעס קורן ממנה כמו ערפל רעיל שמטרתו לחנוק אותו. “אמרתי לך שאני לא אברח. לך תעשה את המקלחת המחורבנת שלך ותעזוב אותי בשקט.”

כיילב עצם עיניים ונשם נשימה עמוקה כדי להירגע. אז הם חזרו לזה. טוב, הוא חשב, אין כמו ההווה לבסס מחדש את הכללים ביניהם. כשפקח את עיניו, עקצוץ חמים עלה לאורך עמוד השדרה שלו וסוף סוף הוא הרגיש כמו עצמו שוב. מבטו ננעץ בנערה והוא חייך כשהיא נרתעה.

“קומי,” הוא אמר בשלווה, והאיום בקולו מעומעם אך בהחלט נוכח. הנערה הסתכלה עליו רגע ובלעה רוק. היא ברור שהכעס שלה הפך מהר מאוד לפחד.
“כיילב? קולה היה חלש, כנוע.”

“קומי. עכשיו.”

חתלתולה השפילה מבט באיטיות וקמה על רגליים רועדות. למעשה, כל גופה רעד. סוף סוף כיילב לא הרגיש שום חרטה, שום חמלה על הנערה שמולו. היא הייתה שלו, לעשות בה כרצונו. המחשבה הייתה סם תאוה כשלעצמה.

“תתפשטי,” הוא פקד עליה, והנערה נרתעה אף שאמר זאת בשקט. יבבה נמלטה מבין שפתייה, אבל היא לא היססה לצייט לפקודה. באיטיות, היא הושיטה יד לקו המותן של החצאית המתנפנת שבחר עבורה כיילב, ודחקה אותה מטה מעבר לירכיה עד שנאספה לרגליה.

היא התעלמה מהתחוננים והחליקה אצבעות רועדות אל הכפתור העליון של חולצתה; התהליך לווה ביבבות נוספות, אבל כיילב התעלם מהן. הוא צפה בה, מגורה עד כאב מהאדרנלין השוצף בגופו, בעודה מחליקה בזירות כל כפתור בלולאתו עד שהגיעה למטה. הבד נפער לשניים, חושף רצועה מתגרה של עור בין שדיה העירומים. היא נשאה אליו מבט חטוף בעיניים מתחננות.

“תורידי את זה.”

“כיילב...”

“זאת!” הוא נהם באיום, “לא הצורה שאת פונה אליי. תעשי את שוב ולא אסלח לך.”

חתלתולה התחילה לבכות, אבל עדיין עמדה. “כן... בבקשה... לא...”

“נתתי לך אפשרות בחירה. אם את לא מסוגלת לבחור, אני אבחר במקומך. את מבינה אותי?”

היא משכה באפה: “כן... אדון.” נראה שמכאיב לה לומר את המילים, אבל נכון לעכשיו לא היה אכפת לכיילב מהכאב שלה. זו היתה הפעם האחרונה שהיא המרתה את פיו. הוא צפה בה באדישות בעודה מחליקה את החולצה מכתפיה ואת התחוננים מרגליה. היא הזדקפה, רועדת ומתייפחת אך סוף סוף צייתנית.

“על הברכיים!” הוא נבח עליה כדי לראותה ממרתה לצייט. הוא חייך כשבכיה צנחו על השטיח הבלוי וידיה התרוממו לכסות על שדיה ולהסתירם. לבו דהר והוא כמעט נאנק למגע כף ידו כנגד הזקפה שהתעוררה לכודה בתוך מכנסיו.

הוא צעד לעברה בצעד איטי ומכוון, צופה בתענוג סדיסטי בעודה עוצמת עיניים ושפתיה נעות; היא לא השמיעה קול. הוא פרם את הסרט שאסף את שערה והניח לרעמה הכהה, הארוכה, לגלוש על גופה העירום בלי להסתיר דבר.

"את זוכרת מה קרה בלילה כשהחלטת לצרוח את השם שלי?" הוא שאל בנימה אגבית. הנערה בכתה והנהנה. הוא הרים קווצה משערה וכרך אותה סביב ידו, כל סיבוב מקרב את היד אל קרקפתה ומושך בה קלות, ברמיזה מאיימת. "אם הייתי רוצה שתהנהני, הייתי מזיז את הראש המזדיין שלך בעצמי. תעני... בבקשה." החזה של חתלתולה עלה וירד מעוצמת בכייה, אבל היא הצליחה לענות. "כן, אדון." כיילב פתח את הכפתור העליון במכנסיו – מכנסי ג'ינס שנלקחו מהרופא הטוב. "לא. לא. בבקשה לא, אדון. בבקשה לא." "אל תדברי, אלא אם כן זה בתשובה לשאלה!" חתלתולה השתתקה ושפתיה נקפצו. "תנשמי דרך הפה; הדבר האחרון שאני רוצה זה שתתעלפי בלי רשותי." היא התנשפה, אבל לא דיברה. "איך הענשתי אותך?" נדמה שהמילים משפיעות עליה כמו מכה פיזית והיא נרתעה מידו, מבוהלת, אך לא היה לאן לברוח. כיילב משך בשערה חזק מספיק כדי להכריח אותה לחזור לאותה תנוחה, אבל לא במידה שתפצע אותה. "תעני לי."

"אתה... אתה... אני לא יכולה!" היא התייפחה.

"תעני על השאלה!"

"אתה זיינת אותי!"

כיילב פתח את הרוכסן באיטיות, מושך את הרגע למען שניהם. "כן, אני זיינתי אותך. ישר בתחת הסקסי שלך." היא התנשפה בתגובה, פניה נפוחות ורטובות מבכי בפה פתוח. "זה מצא חן בעיניך?" היא הנידה בראשה. "לא, אדון. לא."

כיילב צקצק בלשונו וקירב את ראשה אל הזקפה שלו, עדיין תחת התחתונים אך ללא ספק לוחטת כנגד עורה. "שקרנית. את גמרת יותר משהיה מגיע לך. אני יודע, כי הרגשתי אותך, לוחטת ומהודקת מסביב לזין שלי, ואת התחננת שאני אגמור בתוכך. זה לא נכון?"

הנערה הנידה בראשה לשלילה אבל לחשה: "כן, אדון."

הזיכרונות עברו בראשו של כיילב כסדרה של הבזקים ארוטיים. הוא זכר כמה טובה הייתה ההרגשה להיבלע בתוכה ולהרגיש בה נדחקת כנגדו. יהיה קל כל כך לקחת אותה שוב, לקחת אותה בכל דרך שירצה ולהביא אותה לפסגות אקסטזה בלתי נסבלות עד שלא תדע עוד להבחין בין כאב לעונג. אבל היה לו מסר אחר להעביר.

"איך קוראים לך?"

"חתלתולה!" היא צעקה ללא היסוס.

"למי את שייכת?"

"לך, היא התייפחה.

"כן. לי. עכשיו, תגידי לי: מה אני יכול לעשות בך?" נימת קולו הייתה דוחקת.

"אני לא יודעת!"

"את כן יודעת! תגידי לי."

"כייל –"

"שלא תעזי! אני לא המאהב שלך. אני לא הידיד שלך! מי אני?"

"אדון! אתה... אני רוצה להפסיק. בבקשה תעשה שזה יפסיק."

"תעני על השאלה שלי – מה אני יכול לעשות בך?"

"כל דבר! כל דבר מזדיין!" היא בכתה בקול רטוב.

"כן, אני יכול לעשות לך כל דבר. אני יכול לזרוק אותך על הבטן ולזיין אותך עד שלא תוכלי לעמוד ולא יהיה שום דבר שתוכלי לעשות בעניין. את מוכה, חבולה וכמעט שבורה. אני יכול להרוג אותך. האופנוענים ההם היו יכולים להרוג אותך, אבל את לא מפסיקה להתחצף!"

"לא! לא, אדון."

"את גאה?"

"לא, אדון."

"לא?"

"כן! כן, אדון, אני גאה. אני מצטערת!"

"הגאווה שלך שווה את המצב שאת נמצאת בו?"

כיילב הרפה ממנה וצפה בה משעינה כפות ידיים על הרצפה ובוכה בראש מושפל. "לא, אדון."

הוא עשה את מה שהתכוון לעשות. "בדיוק, חתלתולה. הגאווה שלך לא שווה את זה. היא לא שווה את הכאב. היא לא שווה את העינויים שאני, או מישהו אחר, יכולים להעביר אותך. ובטח שהיא לא שווה את החיים המזדיינים שלך. תנהגי בחוכמה! תילחמי בקרבות שיש לך סיכוי לנצח בהם ותשלימי עם אלה שלא. ככה שורדים." ככה לא יקשרו אותך למזון מזדיין מכוסה בדם של עצמך.

"אני מצטערת! בבקשה... רק תפסיק. אל תהיה ככה יותר. אני לא עומדת בזה! אני לא עומדת בזה שאני איתך ולא יודעת מי אתה מרגע לרגע!" הצטעקה חתלתולה.

כיילב כיפתר את המכנסיים וכרע ברך על הרצפה, מושך את חתלתולה אל בין זרועותיו. היא לא התנגדה; זרועותיה חיבקו את צווארו כאילו הייתה נואשת להביאן לשם מהרגע הראשון, והיא התייפחה אל צווארו.

"אני כל כך הרבה יותר אוהבת אותך ככה," היא לחשה ושפתיה מנשקות את צווארו בעדינות שוב ושוב, כאילו מנסה להרגיע אותו, כשהיא זאת שזקוקה לניחומים.

"מה שאת אוהבת או לא אוהבת לא רלוונטי, חתלתולה", הוא ענה בעדינות. היא דממה – גופה לא נדרך אלא רפה. "לזה את צריכה להתחיל לצפות." בלי מילה נוספת, כיילב הניף אותה בזרועותיו ונשא אותה לחדר האמבטיה. שניהם נזקקו לשטוף מעליהם את מאורעות היום. הם יפתחו דף חדש בבוקר.

אני מסתכלת סביב החדר ומרגישה נבגדת בשל היעדר האפלוליות והסטריליות. היתה לי בראש תמונה של חדר חקירות טיפוסי : מראה דרכיונית, שולחן מתכת שרוט, נורה חזקה מאירה את הפנים שלי וגורמת לי להזיע. במקום זה החדר מזכיר כיתה בגן, עם יצירות ועם בריסטולים צבעוניים מעוטרים סיסמאות על הקירות. אני יושבת על כיסא פלסטיק ונועצת מבט בריד שיושב מולי מעבר לשולחן עגול דמוי עץ.

"בסדר", ריד אומר. הוא משחרר נשיפה. "רק כדי להבהיר את לוח הזמנים: אחרי שנחטפת, היית נעולה כשלושה שבועות בחדר חשוך, בעיר שאת לא זוכרת. את בורחת מהאיש המכונה 'כיילב' וכמעט מיד האיש המכונה 'טייני' וכנופית האופנוענים שלו חוטפים אותך לשם כופר. את יוצרת קשר עם חברתך ניקול פרידמן, ומבקשת ממנה שתשיג את דמי הכופר שלך בסך מאה אלף דולר ותפגוש את 'טייני' בצ'וואווה שבמקסיקו, כדי לשחרר אותך תמורת הכסף. את לא מגיעה למקום המסירה כי 'כיילב' מציל אותך. בבוקר את מגלה שהוא חטף שני אנשים ומחזיק אותם כבני ערובה בבית שלהם. הוא משאיר אותם בחיים אבל גונב את המכונית שלהם. הוא מסייע אותך לסקטקס שבמקסיקו. את נמצאת שם בערך שלושה חודשים."

שתיקה ארוכה משתררת, כאילו הוא מצפה שאומר משהו נוסף שידהים אותו. הוא יתאכזב מאוד. שיתחיל לצפות לאכזבות.

"כל זה מדויק?" ריד שואל.

"אתה נראה כאילו אתה רוצה לירוק כל פעם שאתה אומר את השם שלו," אני מציינת ללא הטעמה.

"הרגשות שלי לא רלוונטיים," ריד אומר.

"הם רלוונטיים לי."

ריד מטלטל את הראש ונראה שאינו מסוגל להימנע מלהביע את דעתו. "הוא סוחר בבני אדם, מיס רואיס, רוצח ואנס. הוא לא הציל אותך. הוא לכד אותך. יש הבדל גדול בין השניים. שקלת את האפשרות שאת סובלת מתסמונת סטוקהולם? אחרת אני לא מבין איך את מסוגלת לגונן עליו מכל בחינה הגיונית."

הראייה שלי מטושטשת. "הוא הרבה דברים, זה נכון," אני אומרת. הקול שלי צרוד והשפתיים שלי רועדות מעוצמת הצער. "אבל הוא גם יותר ממה שכתבת בדוחות המחורבנים שלך." אני ממצמצת ונועצת בסוכן ריד מבט זועם. "האופנוענים הם אלה שניסו לאנוס אותי. האופנוענים הם אלה שכמעט הרגו אותי במכות! אם כיילב לא היה עוצר אותם, סביר להניח שהייתי מתה."

"הוא זה שהרג אותם?" ריד שואל בעקשנות.

אני נושמת נשימה עמוקה ונשענת לאחור בכיסא, מוחה את הדמעות מפניי. "מאיפה לי לדעת?" אני מושכת בכתפי. "הייתי חסרת הכרה."

"אני לא מצדיק את מה שהגברים האלה עשו לך. בעיקר אם זה קרה כפי שאת מתארת."

"אתה רומז שזה לא קרה ככה?"

ריד נושף נשיפה של חוסר סבלנות. "לא אמרתי את זה. מעניינת אותי האמת ורק האמת." שתיקה ארוכה משתררת בזמן ששנינו מתעשתים. "המכירה הפומבית. מתי היא אמורה לקרות?"

"כיילב אמר שבעוד שבוע מעכשיו."

"איפה?"

"אני לא יודעת. איפשהו בפקיסטן."

השאלות של ריד מגיעות בקצב מהיר. אין לי ברירה אלא לענות באותה מהירות. אני לא רוצה שהוא יטעה ויחשוב ששתיקה היא תשובה. וגרוע מזה, אני לא רוצה שהוא יחשוב שאני מושכת זמן כדי לנסח שקר – וזה נכון. "אז לדברי כיילב ומוחמד רפיק, דמיטרי באלק – שמכונה גם ולאדק רוסטרוביץ' – אמור להיות שם?"

"נראה לי," אני מפטירה.

"רפיק יהיה שם?"

"מאיפה לעזאזל אני אמורה לדעת?"

"כיילב יהיה שם?"

"כיילב מת!" אני הולמת עם היד על השולחן. "כמה פעמים אני צריכה לומר את זה?" ריד נשען לאחור. הוא לא השתכנע. "איך הוא מת?"

"כבר אמרתי לך!"

"תגידי לי שוב."

"לך תזדיין!"

"הדם של מי היה על הבגדים שלך כשעצרו אותך?"

"שלו."

"איך הוא הגיע לשם?" הוא רוכן לעברי.

"אמרתי לך! הוא מת בזרועות המזדיינות שלי."

"וזה היה רומנטי מאוד. מי הרג אותו?"

אני פורצת מהכיסא ומשליכה אותו מאחוריי, והוא מתנגש בשולחן אחר ומעיף על הרצפה ציוד יצירה. "תפסיק לשאול אותי! כבר ענית לך."

ריד קם במהירות ועוקף את השולחן. לפני שאני מספיקה לברוח, לפני שאני מספיקה אפילו להגיב לפחד המציף אותי, הוא מצמיד את הפנים שלי לשולחן עם הזרועות שלי מאחורי הגב. אני מרגישה בקור האזיקים ואז שומעת את הנקישה כשהוא נועל אותם סביב מפרקי כפות ידיי. עולה בדעתי שאסור היה לי לבקש להיות כאן לבד איתו. אף אחד לא פוקח עליו עין. זאת המילה שלי נגד שלו. אני נאבכת, אבל הוא לא מתקשה להחזיק בי במקום. הוא בכירור עשה דברים כאלה בעבר. כיילב היה מתרשם. אני פחות. "תוריד ממני את הידיים המזדיינות שלך, חתיכת חרא!" הקול שלו רגוע, אבל סמכותי. "אני אשחרר אותך ברגע שתירגע. אני לא אוהב שמאיימים עליי, מיס רואיס." "אני לא –" אני מתחילה לומר אבל הוא קוטע אותי. "את לא יכולה להשליך רהיטים. אני רואה בזה איום." אני רותחת! אבל נימת הקול שלו כל כך רגועה ובשליטה. אני יודעת שאם לא אירגע, הוא יחזיק בי ככה לנצח. זה כמעט מפתה, אבל אני מכריחה את עצמי להרפות את הגוף. זה קרב שלא אוכל לנצח בו. ריד משחרר את אחיזתו בי בהדרגה – ככל שאני נרגעת יותר כך האחיזה שלו רפה, ועד מהרה אני חופשייה ועומדת זקופה. הוא גבוה ממני בהרבה; אני לא מגיעה אפילו עד הכתפיים שלו, אז אני נאלצת להטות את הראש לאחור כדי לנעוץ בו מבט זועף.

"אם תירקי עליי, את לא תאהבי את התגובה שלי," הוא אומר ברצינות רבה, אבל אני יכולה לראות שמץ של חיוך. כיילב.

"מה לגבי מה שביקשתי?" אני לוחשת את המילים, מנצלת את העובדה שאנחנו עומדים קרוב כל כך. אני חבולה פחות משהייתי, ואני יודעת מה גברים כמוהו, גברים שהכוח בידיהם, אוהבים שנשים יפות כמוני עושות. אני מטה את הגוף לעברו ומנסה לגרום לזה להיראות מקרי.

המצח שלו מתקמט והוא מסתכל עליי במבט מוזר. באיטיות, הידיים שלו מתרוממות ונחות על הכתפיים שלי. הן חמימות. אני תוהה אם גם הפה שלו חמים. אני מלקקת את השפה התחתונה והעיניים שלו עוקבות אחרי הלשון שלי. הוא מזכיר לי. הוא כל כך מזכיר לי אותו. עברו ימים שלמים מאז שמישהו נגע בי באופן שעשוי לגרום לי הנאה.

הוא הודף אותי בעדינות לאחור. האיש הזה ענייני לחלוטין. "הכניסה לתוכנית להגנת עדים לא מובטחת," הוא אומר. הוא מרים את הכיסא שהעפתי ומסמן לי לשבת. "החקירה הזאת חוצה גבולות בינלאומיים, לא רק פדרליים. משרד המשפטים בוחן כרגע את התיק, וזה תלוי בגורמים מורכבים נוספים." הוא מניח את הכיסא במקום שהוא רוצה ומסתכל עליי. "שבי."

אני מסתכלת על הכיסא ומרחיקה את הזרועות מהגב, מזיזה את האצבעות.

"אני אשאיר את אלה. תסלחי לי שאני לא בוטח בך."

אני מכריחה את עצמי לחייך רק כדי לעצבן אותו. "אני לא אחתום על שום דבר עד שתדאג לזה. אני אניד ששיקרת לגבי הכול."

הוא מתקרב. "את שיקרת, מיס רואיס?" המבט שלו לוחט ועז – מאיים מאוד. אלמלא הזמן הרב שלי בחברת כיילב, סביר להניח שהייתי משתיינה על עצמי כמו גור כלבים – אבל אחרי כיילב, האיומים של ריד מזכירים ליטופים. "שבי. עכשיו." הוא פוקד בקול פחות נעים.

אני מתיישבת באיטיות, מסתכלת עליו במבט הכי לוחט שאני מסוגלת לגייס. הוא לא מזיז ממני את המבט, מנסה לשמר את סמכותו, את השליטה במצב. אני רוכנת באיטיות קדימה ויורקת על הנעל שלו. אני מרימה אליו מבט בשפתיים רטובות, ומחייכת.

היד שלו תופסת בזרוע שלי בכוח מספיק לגרום לי להירתע, והוא גורר אותי לעמידה. "גמרנו להיום. את יכולה לחזור לחדר שלך." הוא דוחף אותי לעבר הדלת ואני הולכת בלי להיאבק.

אני רוצה לחזור לחדר שלי. אני קרובה מדי להתפרקות ואני לא רוצה שריד יראה את זה. אני לא רוצה שמישהו יראה אותי מתפרקת.

***

יום 7:

הכאב בחזה שלי נוכח תמיד. אני חולמת על כיילב בכל פעם שהעיניים שלי עצומות. אני מסוגלת לגעת בו בחלומותיי. אני מסוגלת להחליק בידי על העור החלק, השזוף שלו. הוא תמיד חמים כל כך; יש בתוכו כל כך הרבה חום.

אני מצמידה את האף לחזה שלו ושואפת עמוקות. אני מרגישה צביטה מוכרת של התעוררות, הפטמות שלי מתקשות והכוס שלי גואה. אני מתרוממת על קצות האצבעות ומצמידה שפתיים לשפתיו. הוא מסרב לפתוח את הפה. הוא רוצה שאני אתחנן. כיילב שלי אוהב שאני מתחננת. איתו, תמיד יש לי סיבה. אני שומעת את עצמי מייבבת בשקט ואז מחככת את אפי באפו. כנגד השפתיים שלי, אני מרגישה בו מחייך. הוא פותח את הפה ומניח ללשון שלי לרפרף פנימה. ממממ. הייתי יכולה לבלות נצח בניסיון לתאר את הדקדנטיות של פיו של כיילב. יש לו טעם כמו כל דבר שרצייתי לאכול אי פעם. בניגוד לנגיסה בחתיכת בשר רכה, חמימה ועסיסית, הטעם של כיילב לעולם לא מתפוגג. הוא מתעצם. אני רוצה אותו יותר עם כל מעבר של הלשון שלו כנגד שלי. אני מיבבת בקול. מתחננת עוד יותר. עוד. בבקשה, תן לי עוד.

אני יכולה לשמוע אותו. הוא נאנק כנגד השפתיים שלי. בעדינות, הוא שואף ונושף בזמן שאנחנו מתנשקים. הוא לא מפסיק לנשק אותי; הוא רק ממשיך לגנוב את הנשימה שלי, להחזיר לי אותה חדורה בו. תאוה טהורה שוכנת בתוכו. כל נשימה שאני נושמת צריכה לנבוע מהריאות שלו. ככה זה לחלוטם עליו. זה מה שאני מאבדת כשאני מתעוררת.

***

המצב לא נוח, בלשון המעטה. למעשה, הוא כמעט בלתי נסבל. הסוכן ריד לא כאן. ד"ר סלואן ביטלה את ההזמנה שלו. קשה לומר שזה מצער אותי. ועדיין, זה אומר שנשארת לבד עם ד"ר סלואן, וזה כן מצער אותי. היא מצאה אותי בוכה אתמול. מחבת את התצלום של כיילב אל החזה ומתנדנדת. אני אוהבת להתנדנד. אני עושה את זה ברגעים אלה ממש.

היא שאלה אותי לגבי התצלום כמובן, שאלה על מה שקרה בין הסוכן ריד לביני. סירבתי להגיב על השאלות שלה – לא היה לה דבר להציע לי, שום תצלומים לנופף מול האף שלי. לא אמרתי מילה מאז שהחזירו אותי לחדר שלי אתמול.

הסוכן ריד חזר הבוקר, נכון לסיכוב נוסף למה שהוא מכנה "ראיון" ואני מתייחסת אליו כאל "חקירה". ד"ר סלואן הגיעה לכאן שעה לפניו. צפיתי מנותקת בזמן שהיא ביקשה מהסוכן ריד לצאת איתה החוצה. הוא שלח אליי מבט זועף כשפנה לצאת. כנראה הוא חושב שהלשנתי. אבל לא ממש אכפת לי, כי זה אומר שאוכל להמשיך לשתוק עוד קצת. כשד"ר סלואן חזרה, היא הייתה מתוחה בכירור. מה שזה לא היה שאמר לה, זה הרתיח אותה. אלמלא הייתי מוכת צער אולי הייתי מחייכת.

היא הרבה יותר רגועה עכשיו. היא סגרה את דלת החדר שלי, כולאת אותנו בפנים, אבל לא שאלה אותי שום שאלה... עדיין. אני מתנדנדת הלוך ושוב, מערסלת את התצלום של כיילב בידי בעודי יושבת על המיטה שלי. הוא יפה כל כך. אני אוהבת אותו כל כך.

ד"ר סלואן יושבת בכיסא בסמוך לפינת החדר וסורגת סוודר, מכל הדברים שבעולם. הדוגמה שלו מוזרה – אלא אם יש לה תמנון מחמד שהיא נוהגת להלביש. כמה פעמים אפילו התפתיתי לשאול אותה מה הקטע המזדיין הזה. היא תופסת אותי מסתכלת עליה.

"זה נותן לי משהו לעשות עם הידיים," היא אומרת בחיוך עקמומי. "הרבה פעמים אני האדם האחרון שאנשים רוצים לדבר איתו. אז אני פשוט יושבת וסורגת. אני מבינה את העיקרון הטכני, אבל מעולם לא למדתי ליצור משהו ממש. אני מניחה שאפשר לקרוא לזה 'סריגה חופשית'." היא צוחקת מהבדיחה של עצמה. האישה הזאת מגוחכת.

לרגע משתררת שתיקה ואני חושבת שהגענו לקצה השיחה החד-כיוונית שלנו, אבל אז היא נאנחת וממשיכה לדבר.

"מעולם לא היה באמת משהו שילמד אותי לסרוג. אני חושבת שרוב האנשים לומדים מאימא או מסבתא, אבל אני גדלתי בבתי אומנה אז נאלצתי ללמוד לבדי. התחלתי לסרוג לפני כמה שנים כשחברה שלי הציעה שאמצא לי תחביב. תחביב שלא דורש הרבה מחשבה. אני נוטה לחשוב יותר מדי. אם אני לא מוצאת דרך לכבות את המוח, אני לא מפסיקה לחשוב ולחשוב. בעיקר על ענייני עבודה. העבודה שלי די כפוית טובה לפעמים." היא מעיפה בי מבט ומחייכת שוב.

אני מגלגלת עיניים. היא בכירור מנסה לעצבן אותי עד מוות.

"את רואה, אמרתי לך. כפוית טובה."

בשם אלוהים, פשוט – תסתמי! תני לכלבה ליהנות מהתמוטטות העצבים שלה בשקט.

"זה מצא חן בעיניי כל כך, שמצאתי עוד כמה תחביבים."

אלוהים אדירים. בכקשה לא.

"אני מכינה בובות פרווה קטנות. טוב, לא באמת מכינה, כבר הבנו שאני לא מסוגלת לסרוג או לתפור או שום דבר כזה, אבל אני אוהבת לקנות אותן, לפרק אותן ולהרכיב אותן מחדש בצורות מעניינות. אני קוראת לזה 'פחלוץ פרשני'."

תהרגי אותי וזהו. פשוט. תהרגי אותי.

"אני מניחה שיש בזה כפילות מיותרת, כי כל פחלוץ כולל בדרך כלל הרכבת דברים בצורה פרשנית. ובכל זאת, אני היחידה שקוראת לזה ככה. זאת הפרשנות המיוחדת שלי."

"יש לך תחביבים כלשהם, אוליביה?" היא מסתכלת עליי.

אני לא מצליחה למנוע מהעיניים שלי להצטמצם. הלוואי שהיא הייתה מפסיקה לקרוא לי ככה.

"זה לא מוצא חן בעינייך, מה? שאני משתמשת בשם שלך?"

אני מנענעת את הראש נענוע קטנטן ולא לגמרי רצוני. ברגע שאני תופסת את עצמי עושה את זה, אני מזעיפה מבט ובוהה בחיקי, בכיילב הנאה שלי.

כיילב.

לא. אל תחשבי עליו.

שוב אני בן אדם מקוטע. אני מפוצלת בין הנערה הרגישה והסנטימנטלית שאוהבת את כיילב בכל מחיר לבין הגרסה הקשוחה וההגיונית שלי שנחושה לשרוד – אפילו במחיר הרחקת כיילב מלבי. "את מעדיפה את הכינוי ליבי? אימא שלך אומרת שכולם קוראים לך ליבי."

דמעות צורכות בעיניי כשאני נושאת מבט אל ד"ר סלואן. היא מתחמקת בנחישות מקשר עין, מתמקדת בעוד "זרוע" של הלבוש המוזר שלה.

כנגד רצוני אני תוהה אם אימא שלי כאן. אני לא רוצה לפגוש אותה, אבל... למה היא לא באה לפגוש אותי? כל מי שאני אוהבת בוגד בי.
אלוהים. כיילב.

כן, גם הוא. אל תחשבי עליו.

"דיברתי איתה ממושכות אתמול; היא רצתה לפגוש אותך, "ד"ר סלואן אומרת כלאחר יד. הלב שלי מחמיץ כל פעימה שנייה. הבהלה גואה בי, אבל אני נושמת נשימות סדירות עד שהיא עוברת. איכשהו. "אבל כשעברתי אצלך לשאול אם את תרצי בזה..." היא מזעיפה מבט ומטלטלת את הראש ככעס. אני יודעת שהיא חושבת על ריד. "החלטתי לחכות עד שאת תגידי לי מה את רוצה לעשות."

אני מהנהנת קצרות ומרגישה שהיא עושה בי מניפולציות כשגם היא מהנהנת. היא נכנסת לי לראש המזדיין בלי שאפילו אמרתי מילה.

כיילב אומר שהרגשות שלך גלויים לגמרי בפנים שלך וכולם יכולים לראות אותם. תסתמי ותפסיקי לחשוב עליו. תנהגי בחוכמה לשם שינוי. תקשיבי לי.

אני נאנחת. מכאיב לחשוב על כיילב, אבל הניסיון להתקדם מעבר לאהבה שלי אליו מכאיב עוד יותר. אין דרך למנוע את הכאב. יש רק סוגים שונים של כאב הזמינים לצריכתי הלהוטה.
"את רוצה לפגוש את אימא שלך?"

אני לא יודעת אם השאלה כנה, או שזה איום. אני נמנעת בקפידה מלרמוז על הרגשות שלי באמצעות שפת הגוף או הבעות הפנים שלי. אני מניחה שזה פועל, כי ד"ר סלואן חוזרת למונולוג המגוחך שלה לגבי התחביבים שלה.
"אני יודעת מה את חושבת לעצמך."

אין לך שום מושג דפוק.

"שאני אישה מטופשת עם תחביבים מגוחכים."
טוב, אולי יש לך.

"אבל תופתעי לדעת שאני לא רק בן אדם של סריגה חופשית ופחלון פרשני. יש לי גם צד אפל."
הממ... קשה לי להאמין.

"כשמשוהו ממש מתסכל אותי," היא מצחקקת, "אני אוהבת להיכנס לאינטרנט ולשנות דברים בוויקיפדיה!"
הכלבה הזאת... ממש משונה.

"פעם המצאתי דף שלם על משהו בשם 'אֶמְבֵּת חג המולד'. את מבינה, אני לא אופה דגולה, ופעם הכנתי עוגיות חג המולד בשביל האנשים במשרד. הן יצאו מעוותות לגמרי. הן היו טעימות מאוד, דרך אגב, אבל חסרות צורה. לא הייתה שם עוגייה עגולה אחת."

אני מסתכלת על סוודר התמנון שלה. אני די בטוחה ששום דבר שהאישה הזאת עושה כמו ידיה לא ראוי להצגה בפני בני אדם, ודאי שלא לצריכה.

"אז השארתי פתק ליד העוגיות. זה היה סיפור שמסביר איך כפר קטן ליד K2... את מכירה את ההר הגבוה הזה, כן?" היא מסתכלת עליי לוודא שאני עוקבת.

אני נשכבת על המיטה שלי ובוהה בתקרה בזעף. איפה לעזאזל האחות עם התרופות שלי?

"בכל מקרה, עשו על זה סרט. לא על העוגיות שלי," היא מצחקקת, משועשעת כל כך מהסיפור הדפוק שלה, "... על ההר. את יכולה לתאר לעצמך שהיו עושים סרט על העוגיות שלי? אז בכל מקרה, המצאתי סיפור על איך שבכפר קטן ליד K2 החגיגות נערכות לכבוד מישהי שנקראת 'אמבת חג המולד' במקום לכבוד סנטה קלאוס. היא מתגנבת אל הבתים בלי שירגישו בה – אמבות הן יצורים מיקרוסקופיים, אז הגיוני שהן יכולות להתגנב בחשאי – בערב חג המולד ומשאירה לכולם מתנות. בתמורה האנשים בכפר משאירים לאמבה עוגיות בצורות משונות. לאמבות יש כל מיני צורות, אז זה הגיוני."

היא לא רואה את הפנים שלי, אז אני לא מרגישה כמו בוגדת כשאני מחייכת בתגובה לסיפור של האישה המגוחכת הזאת.

"טוב, אבל האנשים במשרד שלי מקפידים על האמת. את יודעת, חייבים לוודא כל דבר, בלה בלה בלה. אז הם מחפשים בוגול ו... בום! הם מוצאים את הערך שלי בוויקיפדיה על אמבת חג המולד."
היא קורסת בהתקף צחוק.

אלוהים אדירים, היא באמת מטורפת. אני נושכת את פנים הלחיים כדי לא לצחוק. היא נשפכת מצחוק. זה מידבק, אבל אני מצליחה להתאפק. הכתפיים שלי רועדות מצחוק כבוש. אני עוצמת עיניים כאמצעי נוסף.
כיילב שם ברגע שהעיניים שלי נעצמות.

העליצות שלי הופכת לצער, ולפני שאני מצליחה לשלוט בזה, הרגשות שלי פשוט מתפרצים. אני פוקחת עיניים ומתיישבת במיטה בבת אחת. אני צוחקת לרגע ואז פורצת בככי.

אני שומעת את ד"ר סלואן וזה. הצעדים שלה מתקרבים אליי בזהירות. לא אכפת לי. אני עייפה מכדי שיהיה לי אכפת. אחרי חודשים רבים כל כך שהייתי זהירה, והסתרתי כל רגש כמיטב יכולתי, ופחדתי מפני העתיד, ולא ידעתי מה יקרה בעוד רגע, וחשבתי שאני עומדת למות, ונאבקתי על חיי, ושנאתי את כיילב, ואהבתי אותו....

בשם אלוהים – אני ראיתי בן אדם מת מול העיניים שלי!

כשד"ר סלואן מחבקת אותי בדממה, אני מועכת אותה אליי. אני נאחזת בה בשארית כוחותיי. אני בוכה בכי גדול על כתף האישה המגוחכת הזאת.

היא לא אומרת מילה, ואני אסירת תודה על כך. *בבקשה, פשוט תחבקי אותי. בבקשה, פשוט תחזיקי אותי חזק.*

כל כך נמאס לי להחזיק את עצמי.

היא מנדנדת אותי.

אני אוהבת להתנדנד.

אנחנו מתנדנדות הלוך ושוב למשך דקות אינסופיות, בזמן שאני בוכה ומתייפחת על ז'קט החליפה של ד"ר סלואן. יש לה ריח נעים. הריח שלה קליל, כמעט פירותי. הוא נשי במובהק, ולכן רחוק מכיילב. כשהריח הנשי הזה ממלא את הנחיריים שלי, המוח שלי לא יכול להתחבר לזיכרונות מכיילב ולריח שלו כשחייב אותי. זה נעים, להיות חופשייה מכאב הגעגועים אליו.

אני מתנתקת ממנה באירצון. אני עדיין פועמת כולי מבושה. אני לא יודעת מה עבר עליי. המצח שלי מתקמט בכלבול ואני מטלטלת את הראש.

הפנים הזועפות של כיילב נושאות אליי מבט מהתצלום שבחיקי. אני מרגישה מדקרת כמיהה. ד"ר סלואן מסיטה את השיער מהפנים שלי ואני לא יכולה להימנע מלתפוס את זה בצורה מינית. בזמן אחר לא הייתי שמה לב לזה, אבל נדמה שעכשיו כל האינטראקציות האנושיות שלי מוכתמות בתאוה שגיליתי בתוכי. כיילב אימן אותי היטב. "אני רוצה לעזור לך, ליבי. דברי איתי," היא אומרת בקול שקט. אני יודעת שהיא לא רוצה להבהיל אותי, אבל כבר עכשיו אני מרגישה במתח שחוזר ומתגנב אל הכתפיים שלי. היא עומדת קרוב מדי, והעובדה שהיא מדברת אליי גורמת לי להרגיש לכודה.

כנראה היא מרגישה בזה, כי היא נסוגה. אני נרגעת קצת.

"הייתי רוצה שהאישומים נגדך יבוטלו, אבל את חייבת לדבר עם מישוה. הסוכן ריד... " היא מחפשת באיזו מילה להשתמש "טוב מאוד במה שהוא עושה, ולמרות ההתנהגות שלו אתמול, הוא בחור נהדר. אבל בעדיפות ראשונה אצלו נמצא פענוח התיק הזה. העדיפות הראשונה שלי היא את. הוא לא היה צריך לדחוק בך בצורה כזאת." אני מסתכלת עליה מתחת לעפעפיים חצי עצומים. הלוואי שהיא הייתה מחבבת אותי שוב.

"אני רוצה עורך דין," אני לוחשת.

"כמובן. אם את מוכנה לדבר, אני אמצא לך עורך דין. אבל ליבי, הדברים שאת צריכה לדבר עליהם חורגים בהרבה מהאישומים המשפטיים. אני כאן לעזור לך בזה."

אני מהנהנת, אבל לא אומרת דבר נוסף.

ד"ר סלואן חוזרת לכיסא שלה ומתיישבת. היא מסתכלת עליי בציפייה בעיניים הירוקות שלה. היא יפה בדרכה המצטנעת. עם השיער האדמוני שלה, החליפה החומה שלה לא עושה לה טוב. אבל יש בה משהו, משהו נעים וחסם.

כשמתברר שלא אני זאת שתשמר את השיחה הזאת, היא לוקחת את הסריגה שלה וחוזרת אל הדוגמה חסרת הפר.

ד"ר סלואן קופצת שפתיים ומחפשת את המילים המתאימות.

"את רוצה לפגוש את אימא שלך?"

אני לא מהססת. "לא."

היא מפסיקה לסרוג. "ליבי, האנשים שאוהבים אותך מקבלים אותך כפי שאת באמת. ולא חשוב מה קרה לך." "אז הנה לך. אימא שלי לא אוהבת אותי, ד"ר סלואן. היא רוצה לאהוב אותי, אני חושבת, אבל... אני פשוט לא חושבת שזה קורה."

היא מהנהנת, אבל ברור לי שהיא לא מאמינה לי. מה היא כבר יודעת?

"אני חושבת שאימא שלך אוהבת אותך מאוד."

אני בוהה בתצלום של כיילב. חשבתי שהוא אהב אותי. יכול להיות שהאדם האחד שזלזלתי בו אוהב אותי יותר מזה שבטחתי בו בלב שלם? הלב שלי כואב. אני לא בשלה לתשובה על השאלה הזאת.

באיטיות רבה, אני מזדחלת אל מתחת לשמיכות. אני רוצה לחזור לישון. אני רוצה להיות עם כיילב שוב.

בחלומות שלי לעולם אין לי סיבה לפקפק בלב שלי. בחלומות שלי הוא כל מה שאני רוצה שיהיה. הוא שלי. כאילו על פי סימן, ד"ר סלואן מפסיקה לשאול אותי שאלות טעונות רגשית וחוזרת להרעיף עליי סיפורים על סריגה חופשית ופחלוע פרשני.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן